

POT SĂ SE CONSTRUIASCĂ UZINE, POT SĂ SE CREEZE TOT FELUL DE ARMAMENTE, DAR DESPRE UN POPOR FĂRĂ O ÎNALTĂ CULTURĂ, FĂRĂ A FI ÎNARMAT CU CELE MAI ÎNALTE CUNOȘTINȚE ALE ȘTIINȚEI NIMENI NU POATE SĂ SPUNĂ CĂ ESTE O PUTERE MARE.

NICOLAE CEAUȘESCU

UN NOU ÎNCEPUT

A intrat în tradiție ca inaugurarea fiecărui an de învățământ să se desfășoare în prezența secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU și a tovarășei ELENA CEAUȘESCU, constituind de fiecare dată un dialog încărcat de semnificații, în cadrul căruia indicațiile conducătorului partidului și statului devin repere ale activității ulterioare, mobilizator program de acțiune, de creație, în tot ceea ce privește domeniul pregătirii și educării tineretului generații.

Deschiderea festivă a acestui nou an de învățământ constituie pentru studenții centrului nostru universitar la fel ca pentru toți studenții țării un mobilizator program de activitate trasându-se în mod clar o serie de priorități de perspectivă ale cercetării științifice studențești, ale învățământului superior românesc în general.

Conștienți fiind de înalta încredere pe care ne-o acordă partidul și statul nostru, călăuziți de minunatele indemnuri de generoasele aprecieri ale secretarului general al partidului în magistrala cuvântare de la deschiderea anului universitar, noi studenții timișoreni sintem gata să ne îndeplinim întreaga datorie față de prezent, față de viitor, față de minunatele condiții care ni se oferă pentru a deveni fii de nădejde ai societății de mine.

FORUM STUDENȚESC ■

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

la marea adunare populară din municipiul Timișoara

Dragi tovarăși și prieteni,
Dragi prieteni pionieri, elevi și studenți.

Ne aflăm la Timișoara într-o vizită de lucru și pentru deschiderea anului de învățământ 1988-1989. Am deosebită plăcere de a adresa, cu acest prilej, participanților la această mare adunare populară, în numele Comitetului Central al partidului, al guvernului și Consiliului de Stat, precum și al meu personal, un cald salut revoluționar, împreună cu cele mai bune urări. (Aplauze puternice, prelungite: se scandează îndelung „Ceașescu — P.C.R.!", „Ceașescu — tinerii!“).

În cursul zilei de ieri am vizitat patru mari întreprinderi industriale: Întreprinderea mecanică Timișoara, Întreprinderea „Industria linii“ Timișoara, Întreprinderea de aparataj electric de măsurat și Întreprinderea de autoturisme Timișoara. În general, avem impresii bune despre activitatea și rezultatele obținute de colective de oameni ai muncii din toate aceste întreprinderi. Am discutat cu oamenii muncii și con-

siliile oamenilor muncii din aceste întreprinderi despre rezultatele de până acum, despre ceea ce trebuie făcut în continuare pentru îndeplinirea neabătută a programelor de modernizare și perfecționare a întregii activități, de ridicare a nivelului tehnic și calitativ.

Pe ansamblu, industria din Timișoara și din județul Timiș a cunoscut o puternică dezvoltare în anii socialismului, îndeosebi după Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român. Producția industrială a județului Timiș ocupă locul al 9-lea pe țară între județele patriei noastre. Dar vreau să vă spun deschis că, dacă s-ar fi lucrat ceva mai bine, putea — având în vedere mijloacele fixe existente, capacitatea oamenilor muncii și existența unui puternic centru de învățământ superior și de cercetare în Timișoara — să ocupe un loc mai bun. Sper însă că se vor trage toate concluziile pentru viitor, pentru ca Timișul să se situeze printre județele cu rezultate mai bune în dezvoltarea industriei, a celorlalte sectoare de activitate.

În cele 8 luni care au trecut

din acest an s-au obținut, de asemenea, realizări importante în industria județului Timiș, deși trebuie menționat că mai sînt întreprinderi care nu au realizat în întregime planul de producție.

Despre toate acestea am discutat cu biroul comitetului județean de partid, cu reprezentanții consiliilor de conducere din unele întreprinderi și cu alți activiști de partid. Sper că organizațiile de partid, consiliile oamenilor muncii, colectivele de oameni ai muncii din întreaga industrie a județului Timiș, în calitatea lor de proprietari, producători și beneficiari, vor trage toate concluziile din activitatea de până acum, atât în ceea ce este bun — și sînt multe lucruri bune —, dar și din minusurile și lipsurile existente, și vor acționa cu toată fermitatea pentru înlăturarea stărilor de lucruri negative, astfel ca, încă în următoarele luni din acest an, să asigure îmbunătățirea întregii activități și realizarea în cele mai bune condiții a planului.

Pentru rezultatele obținute,

(Continuare în pag. a 2-a)

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. 1)

atit de întreprinderile pe care le-am vizitat, şi de toate colectivele de oameni ai muncii din industrie şi celelalte sectoare de activitate, doresc să adresez tuturor oamenilor muncii din judeţul Timiş cele mai calde felicitări, urarea de noi şi noi succese şi realizări în toate domeniile de activitate! (Aplauze şi urale prelungite, se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.“, „Ceauşescu şi poporul!“).

Dragi tovarăşi,

În întreaga ţară oamenii muncii din industrie şi celelalte ramuri au obţinut, de asemenea, importante realizări în cele opt luni ale acestui an. Am discutat despre toate acestea la şedinţa Comitetului Politic Executiv, cu participarea cadrelor de partid judeţene şi a cadrelor de stat din economie. De asemenea, am discutat despre măsurile ce trebuie luate în vederea lichidării unor stări de lucruri negative, pentru realizarea în cele mai bune condiţii a planului pe acest an şi pe întregul cincinal, pentru îndeplinirea obiectivelor strategice stabilite de Congresul al XIII-lea al partidului şi de Conferinţa Naţională privind trecerea României la un nou stadiu de dezvoltare, ridicarea generală a nivelului de dezvoltare a patriei noastre şi creşterea bunăstării materiale şi spirituale a întregii naţiuni. (Aplauze şi urale puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.“, „Ceauşescu şi poporul!“).

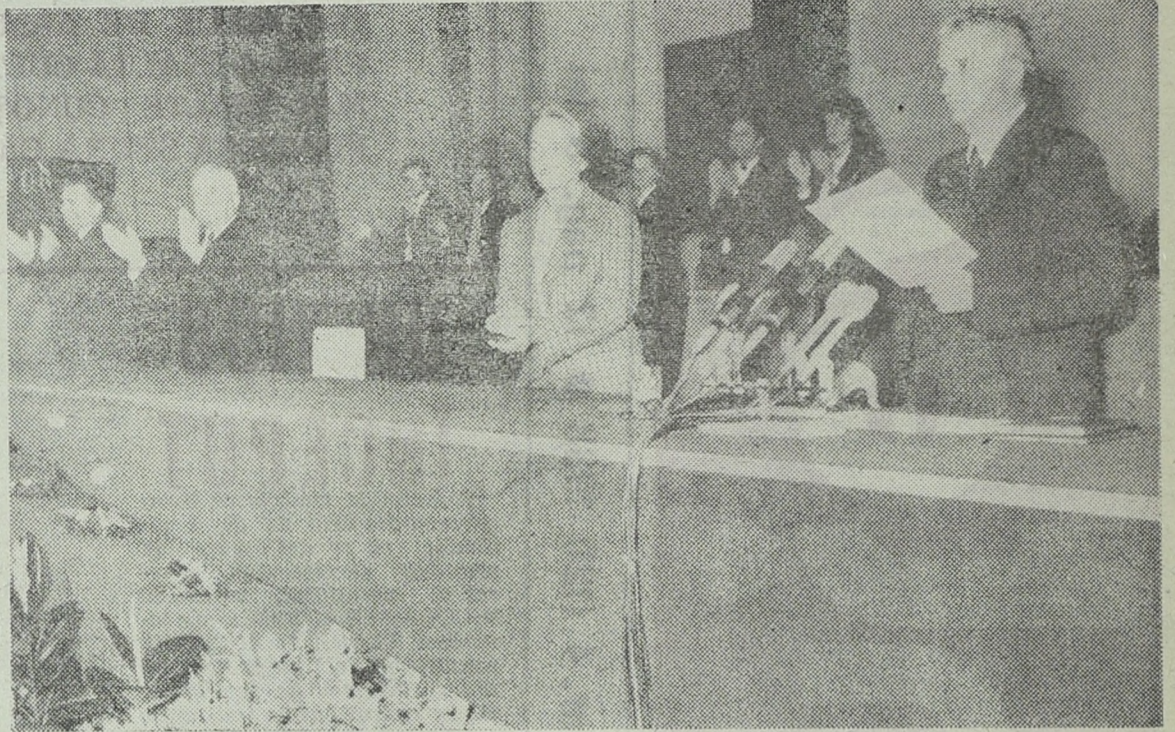
De la marea adunare populară din Timişoara doresc să adresez tuturor oamenilor muncii felicitări pentru rezultatele de până acum, precum şi urări de noi şi noi realizări, astfel încât să încheie acest an şi întregul cincinal cu rezultate şi mai bune asigurând întărirea continuă a forţei materiale şi spirituale a patriei noastre — condiţie esenţială pentru a asig-

gura îndeplinirea Programului partidului de făurire a societăţii socialiste multilaterale dezvoltate şi trecerea la realizarea societăţii comuniste pe pământul României! (Aplauze şi urale puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.“, „Ceauşescu, România — stîmna noastră şi mîndria!“).

Este necesar ca, atit în Timişoara, cit şi în întreaga ţară, să punem în centrul muncii îndeplinirea programelor de organizare şi modernizare a activităţii economico-sociale, realizarea programului de îndeplinire a noului mecanism economico-financiar, aşezarea întregii activităţi pe principiile autoconducerii, autogestunii, creşterea mai puternică a eficienţei economice.

O atenţie deosebită se impune să acordăm ridicării continue a calităţii şi nivelului tehnic al producţiei ca una din condiţiile de bază ale îndeplinirii revoluţiei tehnico-ştiinţifice, ale asigurării creşterii competitivităţii produselor româneşti, astfel încît ele să se poată situa la acelaşi nivel cu cele realizate pe plan mondial. Şi trebuie să facem astfel ca unele să ocupe chiar un loc mai important şi — dacă se poate — primul loc, în comparaţie cu produsele similare pe plan mondial! Numai aşa industria românească va putea să aibă rolul său de frunte în întreaga dezvoltare a patriei noastre, dar şi să participe activ la dezvoltarea schimburilor internaţionale, la diviziunea internaţională a muncii. (Aplauze puternice, prelungite).

Este, de asemenea, necesar ca toate întreprinderile, centralele industriale, toate sectoarele de activitate să acorde o atenţie deosebită realizării producţiei şi exportului. Trebuie să avem permanent în vedere că economia românească nu se poate dezvolta, că programele noastre nu se pot îndeplini decit printr-o largă colaborare economică şi tehnico-ştiinţifică internaţională, prin extinderea schimburilor economice, a cooperării

în producţie, decit prin participarea activă a fiecărei întreprinderi şi centrale la schimburile internaţionale, la realizarea în cele mai bune condiţii a producţiei şi exportului, la cea mai înaltă calitate, asigurînd în acest fel valorificarea atit a materiilor prime, cit şi a muncii poporului nostru. (Aplauze puternice, prelungite).

În mod corespunzător trebuie să se acorde mai multă atenţie problemelor productivităţii muncii, reducerii cheltuielilor materiale, a consumurilor şi realizării tuturor celorlalţi indicatori, care constituie un tot unitar şi asigură dezvoltarea armonioasă a întregii economii naţionale.

În agricultură, am vizitat trei unităţi. Cu acest prilej, la ferma zootehnică Hodoni am luat din nou cunoştinţă de realizările Combinatului agroindustrial Timiş care este, de altfel, cel mai mare din ţară în acest domeniu. Trebuie să menţionez cu multă satisfacţie impresia

bună despre ferma zootehnică, despre rezultatele obţinute, cit şi, în general, despre întreaga activitate a combinatului, care, în acest an, asigură îngrăşarea a peste 1.200.000 de porci şi a circa 34.000 de taurine. Aş dori ca rezultatele acestui combinat să constituie un exemplu şi să fie urmat de toate combinatele, de toate unităţile cu acest profil din ţară! (Aplauze puternice, prelungite).

Am vizitat Staţiunea de cercetări agricole Lovrin, unde, de asemenea, am constatat, cu multă satisfacţie, rezultatele bune în producerea de noi soiuri de grâu, de orz, de porumb, cu producţii mari — de peste 8.000 kg la hectar la grâu şi orz, de peste 20.000 kg la porumb ştiuleţi la hectar precum şi la alte produse vegetale. De altfel staţiunea Lovrin are o experienţă îndelungată, o serie de rezultate — şi am constatat cu multă satisfacţie, preocuparea de a realiza noile obiective ale revoluţiei agrare, de a produce soluri care, practic, la grâu să

dubleze producţiile actuale, să depăşească mult producţia la porumb şi la celelalte plante. Şi este posibil ca să realizăm acest lucru! Ca în toate domeniile, şi în agricultură, ştiinţa trebuie să-şi propună mereu noi şi noi obiective revoluţionare, să pornească de la faptul că nu există imposibilul, că sînt numai lucruri pe care nu le cunoaştem, că ceea ce natura a făcut în mii de ani, astăzi, avînd în vedere cunoştinţele şi mijloacele de care dispune omenirea, se pot realiza transformări în cîţiva ani. În domeniul agriculturii, am demonstrat că, în cîţiva ani, am obţinut recolte care, cu zece ani în urmă, păreau imposibile. Şi este posibil să facem mai mult, iar Lovrinul, oamenii de ştiinţă şi oamenii din agricultura judeţului Timiş trebuie să se angajeze cu toată hotărîrea şi să ocupe un loc de frunte în această activitate. (Aplauze puternice, prelungite).

(Continuare în pag. a 3-a)

Cuvîntul tovarăşului Ilie Matei

Atmosferă însufleţită. A luat cuvîntul tovarăşul Ilie Matei, prim-secretar al Comitetului judeţean Timiş al P.C.R., care a spus:

Mult stimat şi iubit tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, Mult stimată tovarăşă Elena Ceauşescu, Stimat tovarăşe, Stimată tovarăşi,

În atmosfera de înaltă vibraţie patriotică, generată de îndeplinirea cu eroism de către întregul nostru popor a istoricelor hotărîri ale Congresului al XIII-lea şi Conferinţei Naţionale ale partidului şi sub puternicul impuls al Tezelor din aprilie, magistral document programatic de muncă şi de acţiune pentru întregul partid şi popor, comunistii, toţi locuitorii judeţului Timiş trăiesc acum suprema onoare şi imensa bucurie de a se reîntîlni cu cel mai iubit şi devotat fiu al naţiunii române, înflăcărat patriot şi revoluţionar, personalitate proeminentă a lumii contemporane, care, de peste cinci decenii şi jumătate, s-a identificat cu idealurile partidului, consacrandu-şi cu exemplară dăruire comunistă întreaga viaţă şi activitate dezvoltării multilaterale a patriei, cauzei socialismului şi comunismului, colaborării şi păcii în lume, mult iubitul şi stimatul secretar general al partidului, preşedintele Republicii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Cu adînc respect, cu aleasă şi netărmurită dragoste, salutăm, totodată, participarea la

adunarea populară a tovarăşei academiciene doctor inginer Elena Ceauşescu, eminent conducător de partid şi de stat, ilustru om de ştiinţă, de largă recunoaştere internaţională, careia îi adresăm un vibrant omagiu pentru contribuţia inestimabilă pe care o aduce, alături de secretarul general al partidului, la fundamentarea şi îndeplinirea planurilor şi programelor de dezvoltare economico-socială a patriei, la înflorirea ştiinţei, învăţămîntului şi culturii româneşti.

Ne facem o datorie de conştiinţă pentru a sublinia că, din întreaga istorie multimilenară a patriei, se detaşează cu strălucire perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, cînd, prin voinţa unanimă a comunistilor, a întregului popor, în funcţia supremă de partid a fost ales tovarăşul Nicolae Ceauşescu, moment care a marcat o nouă etapă în activitatea partidului, în întregul proces revoluţionar din patria noastră, a deschis calea gîndirii şi activităţii creatoare, a perfecţionării întregii munci de conducere şi de făurire a noii orînduirii socialiste în România.

De la tribuna acestei însufleţitoare adunări populare, prilejuită de deschiderea noului an de învăţămînt, vă rog să-mi permiteţi să vă adresez, mult iubit şi stimat tovarăşe Nicolae Ceauşescu, dumneavoastră, mult stimată tovarăşă Elena Ceauşescu, profundele noastre mulţumiri şi cea mai vie recunoştinţă pentru sprijinul multilateral pe care l-aţi acordat judeţului Timiş, pentru

indicaţiile şi orientările pe care le-aţi formulat cu ocazia vizitelor de lucru efectuate, în mai multe rânduri, în unităţi industriale, agricole de învăţămînt şi cercetare din judeţul nostru.

Mult stimat tovarăşe secretar general, vă raportăm că, acţionînd cu înalt spirit revoluţionar, încurajaţi permanent de înflăcăratele dumneavoastră îndemnuri, judeţul a reuşit să îndeplinească principalii indicatori din planul de dezvoltare economico-socială în profil teritorial pe cele 8 luni din acest an, în condiţiile onorării integrale şi chiar în devans a contractelor la export.

Sîntem însă conştienţi că rezultatele obţinute nu sînt pe măsura condiţiilor create şi a dotării tehnice. Avem întreprinderi cu pondere importantă în economia judeţului, cu un nivel de tehnicitate ridicat, dar care nu şi-au realizat în întregime producţia fizică şi exportul. De asemenea, nu am reuşit să îndeplinim sarcinile în ceea ce priveşte realizarea producţiei de autoturisme şi de extracţie a petrolului.

În unele întreprinderi, cheltuielile materiale nu s-au realizat la nivelul planului.

Aşa cum aţi indicat la întîlnirea cu membrii biroului comitetului judeţean de partid şi conducerile unor întreprinderi, vom lua măsuri hotărîte pentru lichidarea tuturor neajunsurilor semnalate pînă la sfîrşitul acestui an.

În lumina indicaţiilor pe care ni le-aţi dat, trîgînd toate învăţămîntele şi concluziile din neajunsurile de pînă acum, vom acţiona cu toate forţele de la

sate pentru stringerea culturilor de toamnă la termenele stabilite, evitînd orice fel de pierderi, pentru transportul şi depozitarea acestora în cele mai bune condiţii, concomitent cu efectuarea, la un înalt nivel calitativ, a lucrărilor la semănat.

Stimaţi tovarăşi,

După o notabilă tradiţie, an de an, de la Congresul al IX-lea, deschiderea festivă a cursurilor şcolii româneşti se constituie într-o sărbătoare scumpă tineretului nostru studios, într-un moment de referinţă pentru întreaga viaţă social-politică a ţării, prin prezenţa la inaugurarea anului şcolar universitar a mult iubitului şi stimatului secretar general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, a mult stimatului tovarăşe Elena Ceauşescu, semn al grijii statornice pe care partidul şi statul nostru o poartă pregătirii şi formării pentru muncă şi viaţă a tineretului generaţiei, formării omului nou, cu temeinice cunoştinţe ştiinţifice, tehnice şi politice, cu o înaltă conştiinţă revoluţionară, devotaţi cu trup şi suflet patriei, partidului şi poporului.

În acest an, marea cinste de a-i avea ca oaspeţi dragi şi de a beneficia direct de indicaţiile îndemnurile şi chemările înflăcărate ale secretarului general al partidului, ale tovarăşei academiciene doctor inginer Elena Ceauşescu a revenit elevilor, studenţilor şi slujitorilor şcolii din judeţul Timiş, pentru care le adresăm cele mai vii mulţumiri şi deplina recunoştinţă pentru tot ceea ce fac, cu

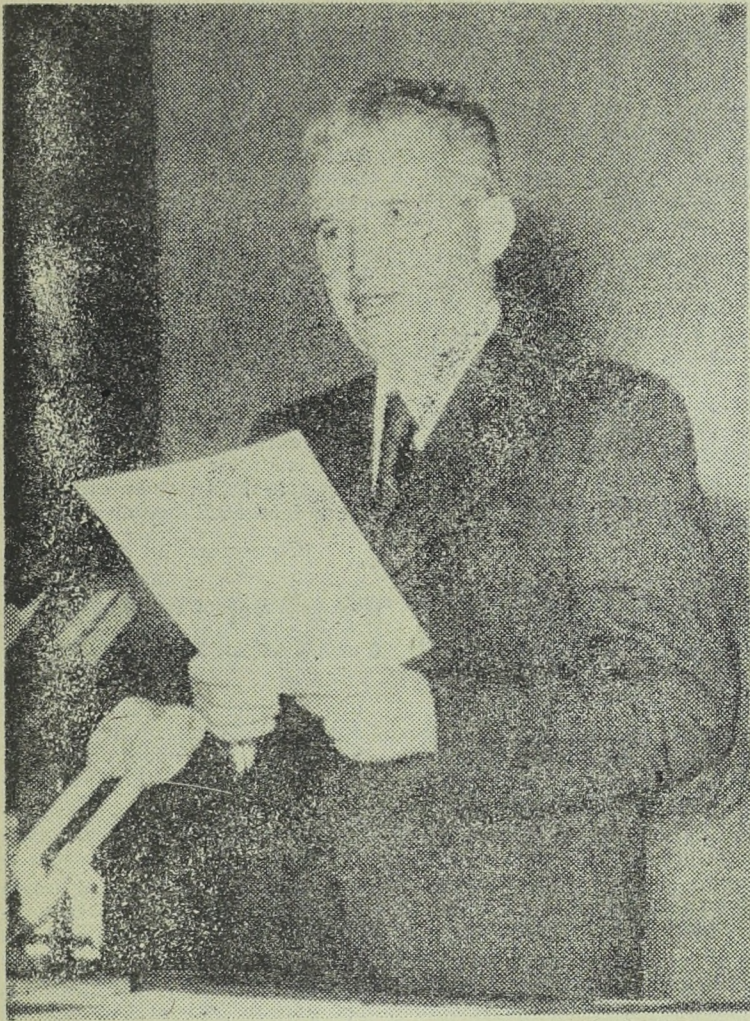
grijă părintească, cu dragoste şi înţelepciune pentru înflorirea continuă a învăţămîntului românesc de toate gradele.

Stimaţi tovarăşi,

Şi de la această mare adunare populară exprimăm deplina satisfacţie şi înalta apreciere ale tuturor locuitorilor judeţului nostru pentru noua solie de pace şi colaborare — încheiată cu rezultate dintre cele mai rodnice — pe care aţi întreprins-o, mult iubit şi stimat tovarăşe Nicolae Ceauşescu, împreună cu mult stimata tovarăşă Elena Ceauşescu, în unele ţări ale Africii, acţiune care se înscrie organic pe coordonatele politicii externe a României socialiste, politică consacrată păcii, destinderii, făuririi unei lumi mai bune şi mai drepte pe planeta noastră.

În încheiere, reînnoind angajamentul solemn al tuturor comunistilor, al tuturor oamenilor muncii timişeni de a urma minunatul dumneavoastră exemplu de muncă şi luptă revoluţionară de slujire cu înalt devotament şi eroism a intereselor supreme ale naţiunii noastre socialiste, vă adresăm, din adîncul inimilor noastre, mult stimat şi iubit tovarăşe Nicolae Ceauşescu, şi dumneavoastră, mult stimată tovarăşă Elena Ceauşescu, străbuna urare „Să ne trăiţi ani mulţi şi fericiţi“ pentru a ne conduce cu aceeaşi clarviziune şi înţelepciune spre noi şi noi victorii, asigurînd mersul neabătut al României pe calea socialismului şi comunismului, fericirea şi bunăstarea poporului român.

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. 2)

Am vizitat, de asemenea, cooperativa agricolă de producție Gottlob, unde am constatat, cu multă satisfacție, recolte bune obținute, despre care a vorbit aici președintele cooperativei. Într-adevăr, trebuie remarcat că recolte obținute la această cooperativă sînt foarte bune. Dar și aici se pot obține — și trebuie să acționăm pentru a obține — recolte tot mai bune. Cred că dacă ne-am propune — și toate unitățile agricole din Timiș trebuie să-și propună să realizeze asemenea producții cum sînt cele de la stațiunea de cercetare Lovrin și de la cooperativa de care am vorbit — atunci, într-adevăr, județul Timiș va pași pe calea noii revoluții agrare și va putea să ocupe un loc fruntaș și în agricultură. **(Aplauze și urale puternice; se scandează îndelung „Ceaușescu și poporul!”)**

La Institutul agronomic am vizitat o expoziție, am văzut unele din realizările generale pe județ, precum și unele preocupări și contribuția institutului la întreaga activitate a agriculturii. Pentru rezultatele obținute în acest an de agricultura județului — care, într-adevăr, a dat o producție mai mare decît în anii precedenți, dar nu la nivelul cerințelor revoluției agrare — doresc să adresez cele mai calde felicitări tuturor oamenilor muncii din agricultură, tuturor cooperativelor și mecanizatorilor, țărănimii, și urarea de noi și noi realizări pentru a pași ferm și a înfăptui în cel mai scurt timp — dacă este posibil încă în anul viitor — obiectivele noii revoluții agrare! **(Aplauze și urale puternice; se scandează „Ceaușescu — P.C.R.!” „Ceaușescu și poporul!”)**

Dragi tovarăși și prieteni,

Astăzi, în întreaga țară începem noul an de învățămînt 1988—1989. În dimineața acestei zile am vizitat un liceu de chimie și Institutul politehnic. Am constatat, cu multă satisfacție, buna dotare și baza materială existentă, rezultatele obținute în legarea strînsă a învățămîntului cu practica, cu producția conlucrarea strînsă între învățămînt și cercetare. Am văzut unele rezultate foarte impor-

tilitatea intrării în învățămîntul superior este cel al capacității fiecărui tînar de a învăța, de a-și însuși cele mai noi cunoștințe din toate domeniile de activitate.

Este, de asemenea, bine cunoscut că tinerii de diferite origini naționale pot învăța și în limba naționalității respective. Dar este de înțeles că toți tinerii trebuie să învețe limba română, care creează toate posibilitățile de a putea lucra în orice domenii, de a-și manifesta din plin forța creatoare de a-și aduce contribuția, în orice domeniu — al științei, al culturii, al activității practice — la dezvoltarea generală a patriei noastre socialiste. **(Aplauze și urale prelungite; se scandează îndelung „Ceaușescu — tinerii!”)**

În același timp, avînd în vedere interdependența tot mai strînsă între activitatea pe plan internațional și necesitatea participării active la schimbările de valori materiale și spirituale, la diviziunea internațională a muncii, în învățămîntul nostru toți tinerii trebuie să învețe două limbi străine, ceea ce le asigură o pregătire multilaterală, astfel că, după absolvirea școlii, pot într-adevăr să acționeze, în orice împrejurări, pentru a participa activ la întreaga viață economică, la schimbările și relațiile internaționale, în toate sectoarele de activitate.

Iată de ce putem afirma, cu îndreptățită mîndrie, că avem un învățămînt modern, care răspunde cerințelor actuale ale dezvoltării societății omeniești, cerințelor construcției socialiste în România! **(Aplauze și urale prelungite se scandează „Ceaușescu — P.C.R.!” „Ceaușescu și poporul!” „Ceaușescu — tinerii!”)**

Începem noul an de învățămînt în condiții bune din toate punctele de vedere. Este necesar să facem astfel încît rezultatele în învățămîntul de toate gradele să se ridice la nivelul condițiilor create de societatea noastră socialistă pentru întregul tîneret.

Aș dori să adresez, de la această mare adunare populară, cele mai calde felicitări elevilor, studenților și cadrelor didactice din Timișoara și din întreaga țară, o dată cu urarea de a face totul, ca noul an de învățămînt să însemne o puternică mobilizare a tuturor forțelor în ridicarea și perfecționarea nivelului învățămîntului, a nivelului de pregătire tehnică, științifică, culturală, a gradului de pregătire generală a tinerii generații. **(Aplauze și urale puternice, prelungite; se**

scandează „Ceaușescu — P.C.R.!” „Ceaușescu — tinerii!”)

Dragi tovarăși și prieteni,

Programele de dezvoltare economico-socială, perspectivele dezvoltării patriei noastre pînă în anii 2000 impun, ca o necesitate obiectivă, perfecționarea și ridicarea, la un nivel tot mai înalt, a învățămîntului, a cercetării științifice și activității politico-educative.

Este necesar să facem astfel încît fiecare școală, fiecare institut superior să devină un puternic centru, o citadelă a educației și formării tinerii generații, a constructorilor de mine ai socialismului și comunismului, a acelor care trebuie să asigure ridicarea continuă a patriei noastre pe noi și noi culmi de progres și civilizație, să asigure întotdeauna națiunii noastre, poporului român un loc demn în rîndul națiunilor libere ale lumii! **(Aplauze și urale puternice, prelungite; se scandează îndelung „Ceaușescu și tînașcă, România să-nflorească!”)**

Este necesar să asigurăm o împlinire mult mai strînsă a învățămîntului cu știința, cu producția, pentru că numai printr-o conlucrare strînsă între aceste sectoare de activitate se va asigura împlinirea neabătută a marelui program de dezvoltare generală a patriei noastre.

Aș dori să subliniez, în mod deosebit, necesitatea dezvoltării și mai puternice a activității de cercetare științifică în toate sectoarele — și, desigur, menționez și acum — în strînsă legătură cu procesul de învățămînt.

În acest sens, Timișoara are o serie de rezultate bune, dar dispune și de forța necesară, de cadrele necesare pentru a se angaja în întregime la realizarea unei largi și intense activități de cercetare în diferite domenii, pentru ca oamenii de știință și învățămînt din Timișoara să-și aducă o contribuție mai puternică la dezvoltarea generală a științei românești, la ridicarea României pe o treaptă nouă, de știință, de cultură, de bunăstare și fericire a poporului! **(Aplauze puternice, prelungite)**

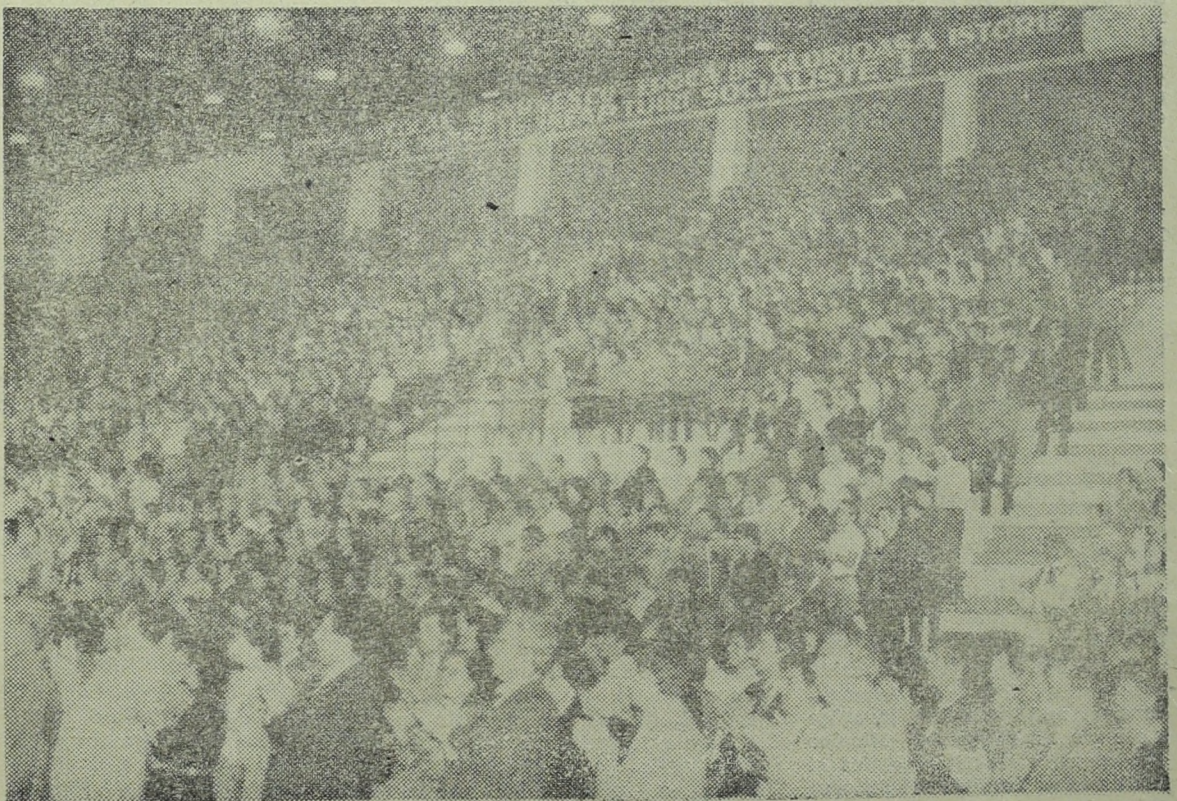
Este de înțeles că trebuie să punem permanent la baza întregii noastre activități, din învățămînt din toate sectoarele, cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, ale cunoașterii umane în general. Să desfășurăm întreaga noastră activitate pe baza concepției re-

voluționare, științifice despre lume și viață — materialismul dialectic și istoric, principiile socialismului științific! Numai în asemenea condiții învățămîntul și știința românească vor putea să-și îndeplinească misiunea de importanță hotărîtoare pe care o au în dezvoltarea patriei noastre, vor putea să se afle permanent în avangarda dezvoltării românești, dar să ocupe și un loc de frunte în unele domenii de avangardă ale dezvoltării științei pe plan mondial. **(Aplauze și urale puternice, prelungite; se scandează îndelung „Ceaușescu — P.C.R.!” „Ceaușescu și poporul!”)**

Trăim o epocă de mari transformări revoluționare, de noi și noi descoperiri științifice și tehnice, de largire continuă a orizontului cunoașterii umane în toate domeniile de activitate. Iată de ce trebuie să spunem cu toată tăria că viitorul poporului nostru — ca de altfel al oricărui popor — va fi determinat în mod hotărîtor de nivelul învățămîntului și al cercetării științifice. Sînt pe lume mari puteri, care dispun de multă forță militară! Dar cea mai puternică forță este aceea a științei, a culturii, a învățămîntului — și un popor cu o înaltă cultură înarmat cu o înaltă știință în toate domeniile, va deveni o putere mare pe Pămînt! Trebuie ca și România, poporul nostru, să devină, în domeniul științei, învățămîntului, culturii, un popor puternic, o mare putere a științei și culturii! **(Aplauze și urale puternice prelungite; se scandează îndelung „Ceaușescu și poporul!”)**

Nu exagerez cu nimic spunînd acest lucru! Priviți istoria dezvoltării omenirii și veți înțelege fiecare acest lucru! Pot să se construiască uzine, pot să se creeze tot felul de aparate, dar despre un popor fără o înaltă cultură, fără a fi înarmat cu cele mai înalte cunoștințe ale științei, nimeni nu poate să spună că este o putere mare. Puterea nici astăzi — și cu atît mai mult în viitor — nu stă în miliardele de dolari sau de altă valută, în amănuntele nucleare sau de altă natură! Puterea stă în știință, în capacitatea omului de a crea, de a cunoaște și de a modifica continuu, în folosul său, al progresului, întreaga dezvoltare! Și o asemenea activitate trebuie să ne propunem să desfășoară continuu poporul nostru! **(Aplauze și urale puternice; se scandează „Ceaușescu, România — stîmna noastră și mîndria!”)**

(Continuare în pag. 4)

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. 3)

Trebuie să avem permanent în vedere că numai un popor cu un înalt nivel de pregătire în toate domeniile cu o înaltă cultură ştiinţifică va putea participa activ la schimburile de valori materiale şi spirituale şi va putea fi cu adevărat liber şi independent! (Aplauze puternice, prelungite). Numai cu un asemenea popor cu o asemenea înaltă pregătire vom asigura făurirea cu succes a comunismului în patria noastră, vom realiza visul de aur al omenirii — o lume fără exploatare, a colaborării egale între toţi oamenii de pe planeta noastră! (Aplauze şi urale puternice, se scandează îndelung

„Ceauşescu şi poporul!”, „Ceauşescu — pace!”).

Iată de ce avem marea răspundere de a face totul pentru a asigura formarea tinerelor generaţii, a întregului nostru popor pe baza celor mai noi cuceriri ale ştiinţei, tehnicii şi cunoaşterii umane. Realizând aceasta, ne facem datoria faţă de naţiunea noastră, faţă de viitorul poporului nostru, faţă de cauza socialismului şi comunismului, faţă de cauza păcii în lume! (Aplauze puternice, prelungite; se scandează „Ceauşescu — pace!”).

Punind la baza întregii noastre activităţi aceste obiective măreţe, concepţia revoluţionară despre lume şi viaţă, trebuie să combatem cu hotărîre manifes-

tările retrograde misticismul, obscurantismul, şovinismul şi naţionalismul, tot ceea ce înjoseşte omul, ceea ce este în contradicţie cu ştiinţa şi cultura, cu însăşi noţiunea de om, de umanism.

Trebuie să educăm tineretul, întregul nostru popor în spiritul idealurilor de dreptate, de egalitate, de prietenie şi solidaritate cu tineretul şi popoarele de pretutindeni în spiritul luptei comune pentru progres, pentru ştiinţă şi cultură, pentru o viaţă liberă, independentă, pentru o lume mai dreaptă şi mai bună pe planeta noastră! (Aplauze puternice, prelungite).

De la această tribună mă adresez tineretului şi copiilor, elevilor şi studenţilor din în-

treaga ţară cu chemarea de a începe noul an de învăţămînt cu hotărîrea fermă de a învăţa şi învăţa cit mai bine, de a-şi însuşi cele mai noi cunoştinţe în ştiinţă, în tehnică, în cunoaşterea dezvoltării lumii, deci şi în ştiinţele sociale şi politice.

Avem nevoie dragi prieteni, de o tînără generaţie cu spirit revoluţionar. Aşa cum am spus nu o dată, revoluţia nu s-a încheiat, ea se desfăşoară în alte forme şi se va desfăşura continuu. Lupta între vechi şi nou constituie însăşi baza concepţiei revoluţionare —, de altfel, însăşi esenţa dezvoltării întregii societăţi omeneşti — şi aceasta va reprezenta şi în viitor forma de manifestare a

acţiunii omului pentru perfecţionarea continuă a societăţii, pentru ştiinţă, pentru cultură. Şi numai cu înalte cunoştinţe veţi putea, dragi prieteni tineri, să contribuiţi la dezvoltarea patriei, să asiguraţi — repet — locul demn al României — şi trebuie să faceţi acest lucru! Aceasta este răspunderea pe care o aveţi faţă de strămoşii voştri, faţă de părinţii voştri, faţă de viitorul poporului nostru! (Aplauze şi urale puternice, prelungite; se scandează îndelung „Ceauşescu — tinerii!”).

Mă adresez, de asemenea, tuturor cadrelor didactice din întregul învăţămînt cu chemarea de a face totul pentru desfăşu-

(Continuare în pag. 5)

MAREA ADUNARE POPULARĂ DIN MUNICIPIUL TIMIŞOARA

Cu prilejul vizitei de lucru efectuate de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, împreună cu tovarăşa Elena Ceauşescu, în judeţul Timiş şi al deschiderii noului an de învăţămînt, joi, 15 septembrie, a avut loc o mare adunare populară la Timişoara. Prezenţa secretarului general al partidului, preşedintelui Republicii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, împreună cu tovarăşa Elena Ceauşescu, în mijlocul elevilor şi studenţilor la ora la care şcoala românească îşi redeschide larg porţile pentru tineretul studios al patriei ilustrează preţuirea de care se bucură în societatea noastră învăţămîntul de toate gradele, atenţia deosebită cu care este urmărit procesul instructiv-educativ de formare multilaterală a tinerii generaţii pentru muncă şi viaţă.

Adunarea populară a constituit un nou prilej pentru mii de oameni ai muncii de cele mai diferite profesii pentru cadrele didactice, elevii şi studenţii participanţi la această amplă manifestare, desfăşurată în sala „Olimpia” din Timişoara, de a reafirma, alături de toţi cetăţenii patriei adevărul deplină la politica internă şi externă a partidului şi statului, sentimentele de fierbinte dragoste şi respect faţă de cel mai iubit fiu al naţiunii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Într-o deplină unitate de cuget şi simţire participanţii au aclamat cu însufleţire pentru partid şi secretarul său general, pentru eroicul popor român, constructor victorios al socialismului şi comunismului, pentru patria noastră liberă, demnă, înfloritoare. S-a scândat, minute în şir: „Ceauşescu — P.C.R.!” „Ceauşescu şi poporul!” „Ceauşescu să trăiască, România să înflorească!” „Stimăm naştră şi mîndria Ceauşescu — România!” „Ceauşescu — tinerii!”.

A luat apoi cuvîntul tovarăşa Coleta de Sabata, rectorul Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timişoara, care a spus:

Mult stimat tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, Mult iubită şi stimată tovarăşa Elena Ceauşescu.

Cadrelor didactice, studenţii, întregul personal muncitor din institutele de învăţămînt superior din Timişoara, asemenea tuturor slujitorilor şcolii româneşti, cu profundă emoţie şi justificată mîndrie patriotică exprimă cele mai alese simţăminte de adîncă stimă şi respect, de înaltă preţuire şi caldă recunoştinţă faţă de dumneavoastră, mult stimat tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, strălucit patriot şi revoluţionar înflăcărat, ctitorul măreţelor realizări ale acestei epoci de aur a istoriei patriei,

eminent gînditor al lumii contemporane, luptător fără preget pentru cauza libertăţii şi independenţei popoarelor, pentru o lume mai bună şi mai dreaptă pe planeta noastră.

Îndeplinesc o îndatorire de conştiinţă de a exprima, în numele studenţilor şi cadrelor didactice din centrul nostru universitar, tovarăşei Elena Ceauşescu, militant de frunte al partidului şi statului, profunda noastră consideraţie pentru strălucita activitate politică, ştiinţifică şi socială consacrată dezvoltării şi înfloririi gîndirii ştiinţifice, a învăţămîntului şi culturii româneşti, ridicării României pe noi trepte de civilizaţie.

Deosebita cinste pe care ne-o faceţi de a participa la deschiderea noului an de învăţămînt este încă una dintre dovezile grăitoare ale grijii permanente pe care o purtaţi şcolii, formării şi educării tinerii generaţii, chemată să contribuie activ la edificarea socialistă şi comunistă a patriei.

Prin înfăptuirea neabătută în viaţă a concepţiei dumneavoastră revoluţionare de integrare organică a învăţămîntului cu cercetarea şi producţia, Institutul politehnic din Timişoara realizează, anual, peste 300 de contracte de cercetare, concretizate în produse de înaltă tehnicitate, a căror valoare depăşeşte în acest an suma de 80 milioane lei.

Vă asigurăm, mult stimat tovarăşe Nicolae Ceauşescu, că, împreună cu unităţile economice din judeţ, vom extinde şi diversifica formele de integrare cu producţia şi cercetarea ştiinţifică, făcîndu-ne un titlu de onoare şi răspundere comunistă din aplicarea consecventă în viaţă a preţoarelor dumneavoastră orientări şi indicaţii privind integrarea învăţămîntului cu cercetarea şi producţia.

Vă asigurăm, mult stimat tovarăşe secretar general, mult stimată tovarăşa Elena Ceauşescu, aşa cum ne-am angajat şi cu ocazia vizitei efectuate azi în Institutul politehnic, că vom acţiona cu neclintită hotărîre, profund devotament pentru perfecţionarea întregii noastre activităţi de instrucţie şi educaţie revoluţionară a tinerii generaţii, în vederea înfăptuirii neabătute a hotărîrilor Congresului al XIII-lea şi Conferinţei Naţionale ale partidului, pentru a asigura înaintarea fermă a României pe drumul luminos al socialismului şi comunismului.

Să ne trăiţi într-un multăni fericiţi, mult stimat tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, mult stimată şi iubită tovarăşa Elena Ceauşescu!

În cuvîntul său, tovarăşul Sorin Popescu, student, vicepreşedinte al Consiliului Uniunii Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din Centrul universitar Timişoara, a spus:

Mult iubită şi stimată tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu,

Mult stimată tovarăşa Elena Ceauşescu,

Să maşi tovarăşi,

Cu adîncă emoţie şi profundă recunoştinţă vă rog să-mi permiteţi, mult stimat şi iubit tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, ca în numele celor 18.000 de studenţi din Centrul universitar Timişoara, să vă aducem, la această mare adunare populară, prilejuită de deschiderea noului an de învăţămînt, cele mai înalte sentimente de respect şi neţărmurită preţuire, dumneavoastră, omul ales de istorie pentru a

ridica patria pe culmile civilizaţiei şi progresului, ctitor genial al României socialiste moderne, apropiat şi drag părinte al tinerii generaţii, bărbatul neînfricat ce nu precupeţeşte nici un efort pentru a afirma voinţa poporului nostru de a trăi într-o lume a păcii şi înţelegerii între popoare.

În aceste momente solemne dăm glas sentimentelor noastre de aleasă recunoştinţă şi admiraţie faţă de tovarăşa academician doctor inginer Elena Ceauşescu, proeminentă personalitate ştiinţifică şi politică, savant de largă recunoaştere internaţională, de a cărei permanentă grijă şi îndrumare competentă se bucură tînără generaţie universitară din România, întregul tineret studios al ţării.

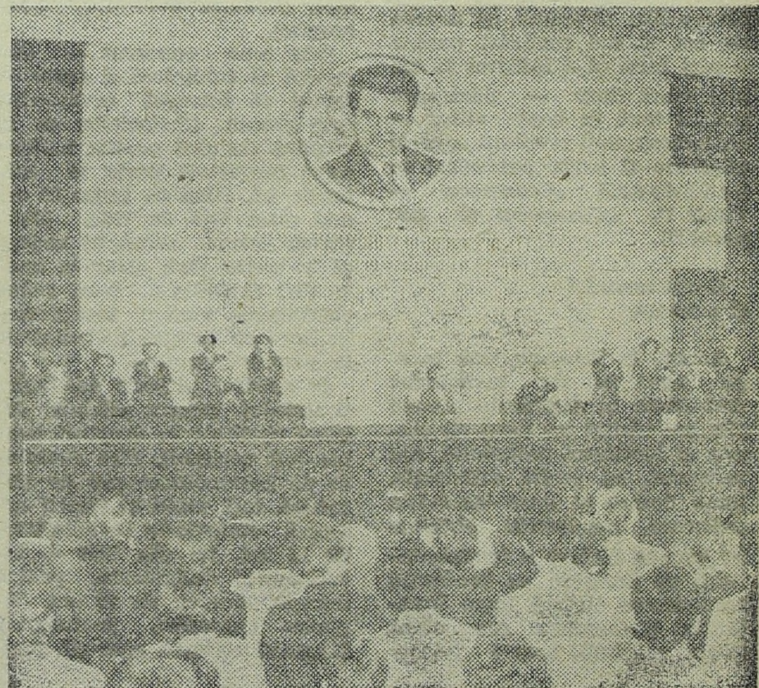
Vă raportăm, mult iubite şi stimate tovarăşe secretar general, că răspunzînd preţoarelor dumneavoastră îndemnuri de a ne perfecţiona neîncetat pregătirea, de a ne însuşi noile cunoştinţe ale ştiinţei moderne, ale culturii contemporane, a crescut an de an, preocuparea studenţilor pentru învăţătura şi cercetarea ştiinţifică. Sub îndrumarea organelor şi organizaţiilor de partid, sîntem tineri, alături de întregul tineret al patriei, cu elan tineresc şi dăruire revoluţionară, la realizarea unor importante obiective economico-sociale, măreţe ctitorii ale timpului de istorie nouă pe care îl trăim, timp glorios, adînc gravat în conştiinţa poporului drept „Epoca Nicolae Ceauşescu”.

În lumina exigenţelor formulate de dumneavoastră, mult stimat şi iubit tovarăşe secretar general Nicolae Ceauşescu, în expunerea la şedinţa Comitetului Politic Executiv din 29 aprilie din acest an, recunoaştem deschis că, dacă am fi de-

pus eforturi mai sustinute, rezultatele obţinute putea fi şi mai mari. Iată de ce sîntem hotărîţi ca, încă din primul semestru al acestui an universitar, să depunem toate eforturile pentru a înlătura neajunsurile manifestate în activitatea asociaţiilor studenţeşti, să acţionăm cu toată răspunderea pentru a întrona un puternic climat de ordine şi disciplină, de participare activă a fiecărui student la modernizarea procesului instructiv-educativ, în care prioritare să fie munca, creaţia tehnico-ştiinţifică originală, contribuind astfel la valorificarea superioară a importantului potenţial de entuziasm tineresc din centrul universitar timişorean.

În aceste clipe solemne pentru întreaga şcoală românească, vă asigurăm, mult stimat tovarăşe Nicolae Ceauşescu, mult stimată tovarăşa Elena Ceauşescu, să nu precupeţim nici un efort pentru înfăptuirea exemplară a istoricelor hotărîri ale Congresului al XIII-lea şi Conferinţei Naţionale ale partidului să transpunem în viaţă orientările şi indicaţiile de excepţională valoare cuprinse în magistralele Teze din aprilie.

Permiteţi-mi, mult iubite şi stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, mult stimată tovarăşa Elena Ceauşescu, să vă adresez, în numele studenţilor din centrul nostru universitar, din adineul inimilor noastre, cele mai calde urări de sănătate şi fericire, de ani mulţi şi rodnici de nesecată putere de muncă pentru a ne conduce spre noi şi măreţe victorii, spre împlinirea destinului socialist şi comunist al scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. 4)

rarea în cele mai bune condiţii şi la un nivel cât mai înalt a procesului de învăţămînt. Aveţi marea răspundere, dragi tovarăşi, de a educa tînăra generaţie, viitorii constructori ai socialismului şi comunismului! Aveţi o răspundere mare în faţa poporului, a viitorului patriei — şi trebuie să acţionaţi în așa fel încît să vă îndepliniţi în cele mai bune condiţii această înaltă răspundere! Să asigurăm formarea unei tinere generaţii a unui tineret cu spirit revoluţionar, patriotic, gata să servească în orice împrejurări cauza socialismului, a comunismului, poporului, bunăstării, independenţei şi suveranităţii sale, să fie ferm apărător al păcii şi colaborării internaţionale! (Aplauze puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.!", „Ceauşescu — pace!", „Ceauşescu — tinerii!")

M-am referit la toate aceste probleme pentru că ele constituie o parte integrantă a programelor de dezvoltare a patriei noastre, a Tezelor din aprilie. Ele constituie — aş putea spune — problemele hotărîtoare pentru întreaga dezvoltare a României. Am convingerea că întregul tineret, cadrele didactice din întreaga ţară, deci şi din Timişoara, vor trage toate concluziile şi vor acţiona cu răspundere, că organele şi organizaţiile de partid îşi vor îndeplini rolul lor de a fi în primele rînduri pentru o înaltă cultură, o înaltă ştiinţă, pentru formarea unui tineret revoluţionar cu o înaltă conştiinţă patriotică, cu hotărîrea fermă de a servi patria, partidul, cauza socialismului, de a servi viitorul poporului! (Aplauze şi urale puternice, prelungite; se scandează „Ceauşescu — P.C.R.!", „Ceauşescu şi poporul!")

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Punînd în centrul întregii noastre activităţi realizarea programelor şi a obiectivelor

strategice ale dezvoltării României pe calea socialismului şi comunismului, nu uităm nici un moment că este necesar să participăm activ la viaţa internaţională, la soluţionarea, într-un spirit nou, a problemelor complexe internaţionale, că, numai şi numai în condiţiile păcii şi colaborării, atît ţara noastră, cît şi alte state îşi vor putea realiza programele lor de dezvoltare economică şi socială.

Dezvoltăm larg relaţiile cu ţările socialiste, cu ţările în curs de dezvoltare, cu toate statele lumii, fără deosebire de ordin social. Acţionăm cu toată hotărîrea pentru ca, în relaţiile internaţionale, să se afirme cu

radicală a cheltuielilor militare. Considerăm că trebuie să se facă totul pentru soluţionarea conflictelor şi a problemelor litigioase dintre state numai şi numai prin tratative. Această răspundere atît intereselor popoarelor respective, cît şi cauzei generale a colaborării şi păcii în întreaga lume.

O atenţie deosebită acordăm problemelor lichidării subdezvoltării, realizării noului ordin economic internaţional, care să asigure progresul economic şi social al mării majorităţi a statelor lumii, care se află astăzi în situaţia de ţări în curs de dezvoltare şi unele chiar de ţări slab dezvoltate. Aceasta

şi regiuni ale lumii. Nu se poate concepe ca, într-o regiune sau pe un continent, problemele să fie soluţionate, iar în altele să rămîna complicate — pentru că nu mai este posibil acest lucru! De aceea, România este ferm hotărîtă să participe activ la soluţionarea într-un mod nou a problemelor, în spirit democratic, atît în Europa cît şi în întreaga lume. Avem ferma convingere că popoarele de pretutindeni, acţionînd unite, dispun de forţa necesară şi pot să asigure oprirea cursului periculos al evenimentelor, pot să împună dezarmarea, eliminarea armelor nucleare, realizarea unei lumi fără arme, fără răz-

politicii partidului nostru comunist, în marile realizări obţinute de patria noastră în dezvoltarea sa economică şi socială, în destinul luminos al poporului nostru, în viitorul său liber, independent, de fericire şi bunăstare! (Urale şi aplauze puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.!", „Ceauşescu şi poporul!")

Avem convingerea că oamenii muncii din judeţul Timiş, din toate domeniile de activitate vor acţiona cu fermitate, în spirit revoluţionar pentru înfăptuirea în cele mai bune condiţii a planului pe acest an şi pe întregul cincinal, că vor întâmpina a 45-a aniversare a revoluţiei de eliberare socială şi naţională antifascistă şi anti-imperialistă şi Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român, care va avea loc anul viitor, cu rezultate tot mai bune, în toate domeniile de activitate!

Aş dori ca Timişul să realizeze în cele mai bune condiţii planul pe acest an şi la sfîrşitul anului viitor să se situeze pe un loc fruntaş în industrie, iar în agricultură nu să cîmădeze, ci să obţină producţii pentru a primi titlul de „Erou al Noii Revoluţii Agrare". (Aplauze şi urale puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu, România — stima noastră şi mindria!")

Urez organizaţiilor de partid din Timiş, tuturor oamenilor muncii din toate sectoarele succese tot mai mari în întreaga activitate, rezultate tot mai bune în toate domeniile, multă sănătate şi multă fericire! (Urale şi aplauze puternice, prelungite; se scandează îndelung „Ceauşescu — P.C.R.!", „Ceauşescu şi poporul!", „Stima noastră şi mindria — Ceauşescu, România!", „Ceauşescu — pace!". Într-o atmosferă de puternică însufleţire şi unitate, toţi cei prezenţi în sală se ridică în picioare şi ovaţionează îndelung pentru Partidul Comunist Român, pentru secretarul general al partidului, preşedintele Republicii, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU).

„ESTE NECESAR SĂ FACEM ASTFEL ÎNCÎT FIECARE ŞCOALĂ, FIECARE INSTITUT SUPERIOR SĂ DEVINĂ UN PUTERNIC CENTRU, O CITADELĂ A EDUCAŢIEI ŞI FORMĂRII TINEREI GENERAŢII, A CONSTRUCTORILOR DE MÎINE AI SOCIALISMULUI ŞI COMUNISMULUI“.

NICOLAE CEAUŞESCU

putere principiile deplinei egalităţi în drepturi, respectului independenţei şi suveranităţii naţionale, neamestecului în treburile interne şi avantajului reciproc, respectării dreptului fiecărui popor de a-şi dezvoltă viaţa şi de a-şi organiza societatea așa cum o doreşte şi cum crede că răspunde necesităţilor sale. (Aplauze şi urale prelungite; se scandează „Ceauşescu, România — pacea şi prietenia!")

Ţara noastră participă activ la lupta internaţională pentru dezarmare, şi în primul rînd pentru dezarmarea nucleară, pentru eliminarea completă a armelor nucleare de pe întreaga planetă.

Ne pronunţăm ferm pentru trecerea la reducerea armamentelor convenţionale, la lichidarea armelor chimice, la reducerea

răspunde necesităţii realizării unei largi colaborări internaţionale şi înfăptuirii unei păci bazate pe respectul reciproc pe colaborarea egală între toate statele lumii.

Sînt multe probleme în viaţa internaţională, însă nu doresc să mă opresc acum asupra lor. Vă sînt cunoscute poziţia şi activitatea partidului şi statului nostru, hotărîrea României de a face totul şi în viitor pentru a contribui la o soluţionare nouă, democratică a tuturor acestor probleme.

Desigur, acordăm o atenţie deosebită problemelor din Europa, securităţii şi colaborării pe continent, situaţiei din Balcani, dar şi din alte zone, avînd în vedere interdependenţa existentă astăzi între diferite state

boate, a colaborării egale între toate naţiunile. (Aplauze şi urale puternice; se scandează îndelung „Ceauşescu — pace!", „Dezarmare — pace!")

Dragi tovarăşi şi prieteni,

În încheiere, aş dori să subliniez încă o dată că avem impresii deosebit de bune despre felul în care lucrează oamenii muncii din Timişoara şi judeţul Timiş, despre rezultatele lor. Doresc mai ales să subliniez impresiile deosebite despre înfăptuirea cu oamenii muncii din industrie, din agricultură, din învăţămînt şi ştiinţă, cu tineretul şi copiii. Manifestările cu care am fost întîmpinaţi pretutindeni, le considerăm ca o expresie a încrederii în justetea

VIZITA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU ŞI A TOVARĂŞEI ELENA CEAUŞESCU la Institutul Politehnic „Traian Vuia”

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa Elena Ceauşescu au vizitat INSTITUTUL POLITEHNIC „TRAIAN VUIA”, unitate de frunte a învăţămîntului universitar românesc, unde s-au întretînit îndelung cu numeroşi profesori şi studenţi.

Au venit la întîmpinarea distinşilor oaspeţi rectorului institutului, Coleta de Sabata, reprezentanţi ai conducerii Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului şi ai Consiliului U.A.S.C.R.

Amplă expoziţie organizată la facultăţile de electrotehnică şi mecanică a oferit imaginea dinamică a învăţămîntului din ţara noastră, intensitatea procesului de modernizare pe care l-a cunoscut, nivelul ştiinţific şi didactic tot mai ridicat în ultimele două decenii. Semnificative pentru întreaga evoluţie a şcolii româneşti în acest interval de timp sînt ponderea elevilor şi studenţilor care reprezintă circa un sfert din populaţia ţării dezvoltarea puternică a reţelei unităţilor de învăţămînt, a înzestrării lor.

Prezentarea realizărilor centrelor universitare, ale politehnicilor timişorene ilustrează atenţia acordată perfecţionării planurilor şi programelor de învăţămînt corespunzător ce-

rinţelor fiecărui domeniu de învăţămînt, intensificării activităţii de formare multilaterală a specialiştilor.

Întreaga expoziţie, ca şi vizitarea unor laboratoare din cadrul facultăţilor de electrotehnică şi mecanică relevă rezultatele înregistrate în întregrea învăţămîntului superior cu producţia şi cercetarea ştiinţifică, participarea susţinută a cadrelor didactice, a tineretului studios la crearea ştiinţifică, la înfăptuirea obiectivelor dezvoltării economice şi sociale.

Evidenţiind modul în care au fost transpuse în viaţă orientările şi indicaţiile date de secretarul general al partidului la precedentele vizite de lucru, cadre didactice şi studenţi au scos în evidenţă că activitatea colectivelor multidisciplinare s-a materializat într-un important volum de procedee tehnologice moderne, materiale noi, maşini, utilaje, echipamente şi aparatură de înalt nivel tehnic, ce contribuie la soluţionarea unor probleme de mare actualitate ale producţiei în unităţile industriale şi agricole din judeţul Timiş şi din alte judeţe.

Pe parcursul vizitei au fost înfăţişate rezultatele concrete ale participării cadrelor didac-

tice şi studenţilor timişoreni la realizarea programelor naţionale de cercetare ştiinţifică şi inginerie tehnologică desfăşurate sub directă coordonare a tovarăşei Elena Ceauşescu.

În ansamblul cuprinzătoarei expoziţii au atras atenţia rezultatele obţinute în soluţionarea unor teme concrete de cercetare de mare interes privind dezvoltarea energiei, a tehnicii de calcul, utilizarea surselor neconvenţionale de energie, elaborarea unor procedee tehnologice noi, extinderea automatizării şi robotizării proceselor de producţie. S-a relevat că o serie de colective de cercetare compuse din cadre didactice şi studenţi, în colaborare cu specialiştii din institute de cercetare şi unităţi productive, au adus o importantă contribuţie, cu realizări tehnice şi tehnologice originale, de certă valoare ştiinţifică şi practică, comparabile cu cele mai bune realizări existente în domeniile respective în alte ţări. Asemenea produse sînt prezente în standurile expoziţiei: microcalculatoare, echipamente pentru transporturi şi telecomunicaţii, aparate electrice şi electronice cu întrebuintări în cele mai diferite sectoare ale industriei.

În discuţia cu reprezentanţii conducerii institutului, cu cadrele didactice, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut recomandări privind participarea mai accentuată a învăţămîntului superior din Timişoara la soluţionarea unor teme esenţiale, de actualitate şi real interes pentru economia noastră naţională. S-a subliniat că un domeniu în care specialiştii de la institutul politehnic trebuie să colaboreze mai strîns cu unităţile industriale de profil este cel al realizării de echipament energetic.

Profesori şi studenţi, toţi cei prezenţi au primit cu multă atenţie recomandările, indicaţiile secretarului general al partidului, angajîndu-se să facă totul pentru creşterea contribuţiei politehnicilor timişoreni la soluţionarea unor probleme de ordin tehnic sau tehnologic ale activităţii productive din judeţ şi din întreaga ţară, să ridice, şi pe această cale, valoarea ştiinţifică şi didactică a învăţămîntului superior de aici, finalitatea sa instructiv-educativă.

Pe întregul parcurs al vizitei, sute de studenţi şi cadre

didactice au făcut tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi tovarăşei Elena Ceauşescu o primire deosebit de călduroasă, într-o amănunţită pătrunsă de entuziasm tineresc.

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu a adresat cadrelor didactice şi studenţilor de la institutul politehnic felicitări pentru succesele dobîndite în perfecţionarea învăţămîntului, în activitatea de cercetare ştiinţifică. Secretarul general al partidului a urât studenţilor să obţină în noul an universitar rezultate cît mai bune în procesul instructiv-educativ, în legarea mai strînsă a învăţămîntului cu cercetarea şi producţia, astfel încît Timişoara să devină un puternic centru de creaţie ştiinţifică, să-şi aducă o contribuţie cît mai mare la dezvoltarea şi modernizarea economiei naţionale.

Mulţumind călduros tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi tovarăşei Elena Ceauşescu pentru vizită, pentru indicaţii, pentru felicitările şi urările primite, reprezentanţii conducerii institutului au exprimat hotărîrea de a munci fără preget pe tărîmul şcolii şi al ştiinţei pentru a ridica la un nivel tot mai înalt învăţămîntul tehnic din Timişoara.

... Un nou început de an universitar! Ce reprezintă aceasta pentru noi studenții universitari timișoreni?

Atît un moment de analiză, de retrospectivă, a ceea ce am realizat în anul precedent — un prilej de a ne afla față în față cu rezultatele noastre, dar și cu nemulțumirile cu care ne-am confruntat, cît mai ales unul de angajare — o privire aruncată spre viitor, spre ceea ce va urma și care este mult mai important.

În anul care a trecut am reușit ca prin munca de zi cu zi a studenților Institutului nostru, prin dăruirea lor sub directa îndrumare a cadrelor didactice, a organelor de partid, să obținem celelalte domenii ale vieții studențești; să constituim o prezență activă în viața științifică și culturală a centrului nostru universitar. Facultățile Institutului nostru au ocupat locuri fruntașe în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, respectiv, Facultatea de filologie s-a clasat pe locul I, Facultatea de științele naturii pe locul II iar Facultatea de științe economice pe locul III.

Înflăcărați de cuvintele adresate nouă, studenților timișoreni, de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu la cuvîntarea ținută cu ocazia deschiderii noului an de învățămînt, de frumoasele rezultate ale anului ce a trecut, ne angajăm să ne mobilizăm și în acest an pentru a obține rezultate și mai bune, pentru a fi printre primii în toate confruntările ce ne așteaptă atît la nivel local cît și național.

DANA HAICA ■
Președinta C.U.A.S.C. — U.T.

Mijloc de septembrie, moment deosebit în activitatea fiecărui student, a primit în acest an o încărcătură emoțională aparte, prin cinstea și onoarea făcută de prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu în municipiul nostru. Deschiderea festivă a noului an universitar a determinat în rîndurile studenților mediciști timișoreni o stare de spirit specifică noii performanțe, competiției cu noi înșine pentru o pregătire de calitate, care să ne confere competența medicală pe care societatea o așteaptă de la noi în viitorul apropiat.

Consiliul A.S.C. al I.M.T. este ferm hotărît ca, în spiritul sarcinilor trasate de secretarul general al partidului întregului tineret universitar, să obțină rezultate foarte bune, care să conducă I.M.T. pe un loc fruntaș în întrecerea „Fiecare A.S.C. — un colectiv de educare prin muncă și pentru muncă al studenților”.

Sîntem convinși că sub îndrumarea Comitetului P.C.R. al I.M.T. și al C.U.A.S.C. — C.U. vom atinge frumoasele obiective pe care ni le-am propus; singura stare de spirit care poate caracteriza fiecare tînar student comunist în acest prezent ardent al patriei este conștiința datoriei împlinite.

SORIN-LUIGI VESA ■
Președintele C.S.A.S.C. — I.M.T.

Începutul anului de învățămînt este însoțit ca orice început, de speranțe, dorințe, de vagi regretate pentru zilele frumoase ale vacanței trecute, fiind în același timp momentul în care gîndurile noastre, ale studenților, încep să prindă forme concrete, materiale.

În munca de asociație, mai ales a celor din domeniul activității educative din cîmine și cantine, de asistență socială a studenților, pe scurt, din „social”, reprezintă un moment de vîrf, de „sarcină”.

Este momentul punerii în aplicare a celor discutate peste vară în taberele de instruire, a sarcinilor trasate în urma concluziilor din analizele activității de anul trecut, a propriilor gînduri și idei de îmbunătățire a muncii din acest domeniu, întotdeauna spinos, unde se muncește mult și rezultatele nu par niciodată satisfăcătoare.

Deși este ultimul meu an ca student și deci și ultimul ca activist, trebuie găsit elanul necesar demarării în bune condiții a activității, și în același timp, regăsit însuflețirea cu care se poate dinamiza un colectiv de oameni pentru reușita în activitate.

Proiecte, acum la un nou început, sînt multe. Dorim să realizăm o bază sportivă și un loc de agrement în complex, cu sprijinul bineînțeles al studenților. De asemenea se urmărește îmbunătățirea condițiilor de cazare în cîmine și a serviciilor la cantinele studențești. Vor continua acțiunile cu caracter cultural-educativ în complex. Urmărind de asemenea amenajarea și dotarea cluburilor din cîmine astfel încît să devină cu adevărat locuri de petrecere în mod plăcut și util a timpului liber. Sînt doar cîteva din acțiunile ce stau în fața activiștilor din domeniul social, dar să nu uităm că pentru toate acestea este nevoie de sprijinul tuturor studenților, de comportări civilizate în cîmine și cantine, de o mai mare grijă pentru dotările aflate la dispoziția noastră, de o mai mare maturitate în idei și acțiuni, și nu în ultimul rînd de o colaborare strînsă a Asociației cu factorii de învățămînt, sub directa îndrumare a organizațiilor de partid.

Complexul Studențesc Timișoara își va apăra și își va păstra statutul de adevărat cartier al municipiului, distinct atît prin aspectul permanent sărbătoresc precum și prin bogata activitate ce se desfășoară în cadrul său.

DAN RALEŢCHI ■
Președintele comitetului de complex

După o binemeritată vacanță, alături de tot tineretul studios din patrie și studenții din Institutul Agronomic își exprimă dorința de a învăța și a munci mai bine pentru a ajunge specialiști de mîine, care să contribuie la înfăptuirea Noii Revoluții Agrare.

În ceea ce privește recentul an universitar, studenții de la Agronomie în frunte cu activul A.S.C. din Institut vor încerca să facă totul pentru a urca pe podium în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

ARSENIE EMIL ■
Președinte C.A.S.C. INSTITUTUL
AGRONOMIC TIMIȘOARA

MEREU CU SOARELE ÎN FAȚĂ

MOTTO:
„Sînt din studenția mea ca dintr-o țară...”

Din nou gara. Peronul Bagajele. Salutări. Lacrimi. Zîmbete. Nu mai pleacă odată trenul ăsta? Sosire. Revederi. Povestiri. Aventuri. Regrete că vacanța s-a sfîrșit. Bucurie că a început școala. De ce se leagă oare fiecare început de un sfîrșit?

Bobocii, dezorientați, privesc orarul nu găsesc sălile, se fisticesc în fața portarului. anii terminali se plimbă nostalgic, răspund condescendent își scot firese cursurile.

Oare ce-nseamnă pentru fiecare din ei studenția, începutul și sfîrșitul ei adăpostite de aceeași bătrînă clădire. I-am găsit ușor pe cei pentru care amezala reușitei la examen era deja compensată de deruta în fața noului. În pauză, mai toți în sala de curs. Pentru cei din anul I franceză — română, școala se desfășoară în culorile roșu-albastru. În exprimarea lui Camil Florescu, viața studențească „a-ncăput roz și tinde să devină albastru”. Ca să descifrăm simbolic nuanțele trebuie să știm că după cuvintele frumoase din prima zi și planurile din vacanță, a urmat contactul cu materia multă, suficient de dificilă, cu orarul încărcat și cu... practica agricolă.

Idealurile și le-au clădit pe ambiția de a deveni profesori (Miculean Adela, I. franceză — română), de a se lua la întrecere cu cuvintele (Laura Anderco, I. franceză — română) sau pe simpla dorință de a-și forma propria personalitate (Cristina Belin, I. franceză — română). Pentru unii dezlipirea de vacanță e insesizabilă aproape, cum îmi mărturisește Cristina Belin, pentru alții însă contactul cu profesorii e dureros, în sensul ochiștăstănician, „ca o îmbrățișare mereu dureroasă, minunată mereu” (Laura Anderco). Schimbarea de cadru, căminul alți oameni decît cei de acasă, le conferă o atmosferă de optimism, simt la ei fascinația necunoscutului. Îmi zîmbesc vizibil flatați de atenția ce li se acordă și îmi povestesc despre primele zile de cămin în care s-au simțit „ca la armată” (Cristina Belin), după minuțiosul inventar pe care a trebuit să-l precizeze despre înțelesul lor cunoștință din Complexul studențesc, pitorescul Ion, despre reacția cunoștințelor cînd aud de căminul 13C: „Toată lumea cînd zice Căminu' 13, zice: UEEEE!!!” (Cristina Badea), despre victoria asupra citirii orarului despre planurile lor de viitor.

Pentru ei studenția trebuie să fie, muncă susținută și constantă (Laura Anderco), iar studentul ideal, „Să imbine studiul cu distracția, să aibă o limită la toate”. Sînt ferm hotărîți să învețe la fiecare zi (sic!).

Optimismul și poate naivitatea se atenuază la cei din anii mai mari, fiind înlocuit de luciditate și uneori blazare. Ei nu mai cred că tot ce zboară se mîncă, dar au „gînduri bune și hotărîrea

de a face ceva util în noul an școlar... Rămîne să vedem ce realizăm” (Mirela Pop, II, română — rusă).

Promovarea sesiunii, toamna acestui an, capătă în ochii mei maturi o perspectivă programatică, se fac „pași siguri către repartitie” (Andreea Neagu, II, română — engleză). Andreea face parte din cei care au trecut lin din vacanță în an, pentru că „am menținut același ritm ca în timpul anului”. Din afirmația ei am tras două concluzii: ori a învățat tot anul și în vacanță la fel, ori n-a învățat nici în cursul semestrelor, nici în vară. Dar, dată fiind media ei destul de mare, inclin spre prima variantă.

Ca unii care nu mai pot fi amețiți cu promisiuni, studenții din anul al doilea așteaptă fapte care să le concretizeze. Se plîng de orar, mereu prea încărcat.

Sînt puțin dezamăgiți, dar dornici de muncă, de muncă pasionată. Au deja nostalgia unui an de studenție scris la trecut și bucuria a încă trei, scriși la viitor.

Anul al IV-lea însă, privește înapoi îndurător și cu gust amar. Îmi spune Flo-

rin Dan, viitor absolvent al secției română — franceză, pentru că... „ne pîrțim de colegele mai mici”. În glumele ghicesc nostalgia atîtor amestudianți încît nu mă pot stăpîni să nu află ce-ar rememora acum: „atîra de echipă de la LICORNA — imi ne —, extraordinarele cursuri ale profesorului Tohăneanu, Recașul”. Discuția mă obligă să nu insist prea mult asupra altor aspecte sentimentale ale celor patru ani de studenție, pe care știu că i-a trăit asumat, gustînd din muncă asociație (secretar în Consiliul A.S.C. facultate), cît și din cele mai variate fațete ale activității profesionale, cîștind la numeroase concursuri și sînti științifice, cu bune rezultate.

„Parafrazîndu-l pe Exupery, sînt studenția mea ca dintr-o țară...”, mine din cînd în cînd pe gînduri, îmi așteaptă că în anul stagiat „sper că o să am timp să citesc ce au am reușit în acești patru ani din ziua orarului și a sarcinilor extrașcolare. Nu e mulțumit. Ar fi putut mai programul și l-a împărțit judicios, bîta după-masă am program administrativ, spați ciorapi, iar duminica dorm. Nu suport discotecile, prefer un film sau un concert. Am văzut cîteva filme la cinematheca și la cinematheca Casa Studenților, cîteva filme întinvar de calitate. Totuși, studenția e sub ceea ce îmi imaginam în an. Orice student filolog își imaginează să facă cu totul altceva. Dar ce poți face cu mai mult de 40 de ore pe săptămîna, la care trebuie să te pregătești? Regretabil e că studenții logi nu participă așa cum s-ar cuveni la creații și stau cu creațiile în sine și tot regretabil că lucrările de la cîmine științifice sînt în general comuși nu aduc nimic original”. Își varsă duful dar nu-și pierde obiectivitatea că s-ar putea munci și mai mult, mai „les mai bine organizat. Nu se tește de o parte din viață. „Este greu să faci față la tot, așa cum ai tu. Și munca de asociație îmi ia timp. Am plecat întotdeauna pentru colaborare la nivel de grupă, de ozație de an, de Consiliu, dar nu mîrăspuns așteptărilor... Cel mai lucru e să lucrezi cu oamenii”. Arca noi să învățăm de la ei, să înbazîndu-ne pe experiența lui, pentru „orice început e greu pînă la mecanismul căruia îi lipsesc multe te, dar apoi, merge, merge”. Nu tîsă-l mai întreb, ghicesc că dacă ar ia de la capăt ar alege aceeași față și poate ar repeta un an pentru 365 de zile de studenție.

Fără să vreau îmi vine în minte de munte. Îl urci, ca boboc, cu greu dușînd, cu ambiție și ajungi sus. vești înapoi, te ametește înălțimea deja zărești o altă culme. Mereu soarele în față.

ANCA ALADGI

GÎNDURI PENTRU NOUL AN

Capricioasele zile de septembrie ploioase prilejuiesc nouă, studenților „boboci”, o dublă bucurie: succesul la examenul de admitere care ne-a deschis porțile spre acest nou an universitar, și intîlnirea cu cadrele didactice, cu noii colegi, unii deja cunoscuți de pe băncile liceului, de pe băncile amfiteatrelor aceluia lulle fierbinte, care acum ne apare atît de îndepărtat.

Cursul inaugural pentru anul I, medicină generală, pediatrie și stomatologie din Institutul de medicină timișoreană s-a desfășurat în ambianța solemnă a Amfiteatrului Mare. Atmosfera cu adevărat studențească tinerească, plină de viață, de nerv, de bucuria de a trăi. Înainte ca microfoanele să intre în funcțiune și difuzoarele să vibreze se schimbă impresii, priviri, toată lumea ar mai avea ceva de povestit, se infiripă primele simpatii

și prietenii, se lărgesc, inevitabil cercul de prieteni și cunoștințe al fiecăruia dintre noi, pentru că setea de a cunoaște nu poate fi încadrată niciodată în limite bine delimitate.

La intrarea în sală băncile invocă lungul șir al predecesorilor, regăsiți azi în oamenii de la catedră, „soldații” în alb aflați de partea cea mai umană cu puțință a baricadelor în lupta cu necunoscutul, în apărarea bunului celui mai de preț al nostru — viața.

Cuvi-tele tov. rector, prof. dr. Gh. Băcanu, au stîrnit în noi fiorii începutului și totodată nerăbdarea de a face cunoștință cu prima zi de școală, cu tovarășii profesori și cu colegii de serie și grupă. Sîntem convinși că ne vom onora așa cum se cuvine profesiunea căreia încă de pe acum îi aparținem și care, așa cum spunea și tovarășul Nicolae

Ceaușescu în cuvîntarea dînsului: „dicașu nu este o meserie obișnuită”, re (cred eu) talent, răbdare, dăruială și mai ales o muncă asiduă, și a putea fi la curent cu progresele „zi” ale științei, tehnicii, necesitate noastră și a cel puțin două limbi străine de circulație mondială.

Și mai mult decît în orice domeniu aceste orientări generale sînt valabile în medicină, considerată drept o ramură a științei caracterizată printr-unismism uluitor.

Ne reîntîlnim afară cu zîmbetului buze. Pentru noi ziua de azi a începutul noului drum. Va fi o contra cronometru cu boala, cu avang de informații ce ne inundă, și în prînd cu noi înșine.

MIRELA IAVORSCU

UN NOU ÎNCEPUT

AM APROAPE 19 ANI ȘI CRED ÎN MINE

— **Ancă Lupău**, de ce ai optat pentru secția „Automatizări și calculatoare“?

— Alegerea aceasta este un pas esențial în viața mea și, deci, deloc întâmplătoare. Am fost atrasă în primul rând de perspectivele pe care le oferă o asemenea facultate, de posibilitatea permanentă de a veni în contact cu lucruri interesante. Recunosc că am fost împinsă puțin și de prejudecata că nu oricine vine la AC. În rest, îmi place fără să mă întreb de ce îmi place.

— **Cum și s-a părut admiterea?**

— Bine, că l-am supraviețuit! Se spune că emoțiile stimulează. În acest caz, eu am fost „suprastimulată“. Cred

că admiterea e o experiență de care nici un student nu vrea să-și aducă aminte.

— **Sau poate... nu vrea s-o repete?**
— În mod sigur. Oricum, am reușit să mă stăpinesc și să dau cât mai mult din mine. Am fost a cincea pe lista admitșilor.

— **Spune-mi, te rog, care sînt primele tale impresii despre facultate?**

— Ar fi minunat dacă nu ar exista drumurile zilnice mereu prea lungi dintre facultățile institutului. Atît de mult am dori să fiu studentă și e normal ca totul să mă impresioneze în mod plăcut. Sînt atîtea noutăți în jurul meu!

— **Dar colegii?**

— Deocamdată nu ne cunoaștem prea bine, dar am încredere în ei și știu că vom fi uniți. Sper ca mai tîrziu să putem spune sincer că acești cinci ani au fost cei mai frumoși.

— **Planuri de viitor?**

— Să știu cît mai multe și să reușesc în tot ce-mi propun. Deocamdată aștept balul bobocilor!

— **Ce ai vrea să se mai știe despre tine?**

— Că am aproape 19 ani, cred în mine și devin din ce în ce mai convinsă de cuvintele auzite cîndva: „Multe lucruri aș fi fost capabil să înțeleg dacă nu mi se explicau“

DANIELA GROS

gur an de studenție, apoi...“ „Și cu ce gânduri pornești spre noul an și spre mai tîrziu?“ am intervenit într-un tîrziu. „Cu aceleași. Vreau să ajung un bun medic și rămîn consecvent!“

ADRIAN BĂDESCU

E UN RISC SĂ SCRII DESPRE COSTINEȘTI?

Nisipul arde sub tălpi, soarele mai apune, mai răsare, cum țî-o fi norocul. Pe terasă, fotoliile colorate mișto sînt pline cu tinerețe în blugi, cu carnețe de student uitate ca din întîmplare, cu chitare, plimbîndu-se pe plajă. Numai vîntul se împletește cu briza, șuierînd simfonii albastre.

Serbările mării s-au dus și ele în țările calde, vapoarele sînt enervant de inerte, berea s-a terminat de mult, promisiunile euforii au pierit undeva în larg, ca niște corăbii duse. Pescăruși caraghioși tot țîpă de-a viața, înscodînd cu ochii sticloși trupurile și sufletele întinse la soare. Pe epavă înfloresc ruginile ca niște povești marinărești. Pe străzi e-o dulce atmosferă de dragoste. Felinarele își ard veacul de tristețe rămas. Numai perechi și zvonuri depărtate se aud. Zvonuri de discotecă.

La țarm regii blățiști se chinuie să adoarmă, cu părul în briză, cu tîmplele în mare. Se iscă spectacole de noapte, cemacluri de studenți fără căpătîi, cu buzunarele doldora de vise, mereu în lipsă de bani. „Teftinește doamne, băutura“. Ar fi și culmea să nu te îndrăgostesti. E atîta frumusețe în jur, înceți ai senzația că ai nimerit într-un basm de-a vacanța eternă și-ți place să auzi cum se potevesc purecii pe un colț de stîncă, tînjînd la seninătatea saltului spre cer.

Într-un tîrziu apare și Sagona, de undeva, din apele Bosforului, cu strigătul său de sacagiu al luminii. „Colorată. Miine gata“. Cu un sombrero jerpelit, cu o mustață de Don Quijote, el vine spre noi medieval, rupîndu-ne realității cu un mic aparat de minunății.

Obeliscul e poezia Costineștilor. Crescut din pămînturi, crescut din mare el închipuie monumentul studentului rătăcitor. Sosit din țărîmuri toride, în luptă cu privirea, cu brațele sale întinse, obeliscul contemplant spectacolul lumii, oferindu-și trupul iscăliturilor de derșiși. Cei de la Radio-Vacanța părăsesc în șir indian plaja, cu calm își întind aripile lor de vorbe și zboară greu, într-un aer dens, spre acasă, spre tubiri boreale. Din toate ne rămîne un murmur de care iată ne despărțim din nou pentru o vreme, gîndînd la marile vacanțe.

VALENTIN SĂMINȚA

E seară în complex. Plimbare în căutarea redacției. Căminul 16, perechi de studenți parfumate ecouri de discotecă și bănci ocupate cu îndrăgostiți. Unde e cheia. Am uitat cheia, Ce ne facem fraților redactori, geamul e închis. Intuneric în cămin și scări cu covoare curate. O lanternă, cine are o lanternă? Uite și lanterna, cu buzunarele doldora de reportaje, eseuri, poezii, proză și alte delicatose urcăm o spirală în hăul care se naște. Ici, colo cite o țigară, un foșnet de miini atinse, un murmur de voci. Incepe aventura coridoarelor cu uși pe care sînt inscrite semne misterioase. În intuneric îmi imaginez hobiți, și spiriduși, pitici cu luleaua aprinsă și poftă de aur, duhuri ale lămpii, controlori de tramvai, buni și melancolici. E beznă și trem pînți prevăzute, George Șerban ne conduce deșirînd ori adunînd firul Ariadnei. Oh, minotaurii sînt plecați undeva în mit, au murit și monștrii din copilărie, ne întorcem. la revistă, maturi și întomnați.

Alte scări, un spațiu strîmt în care ne mișcăm unul în spatele celuilalt, ca un șir de idei întunecoase în căutarea luminii. Și iată, iată lumina slabă în care descifrăm pe o ușă cuvintele misterioase: Forum Studențesc.

Intrăm și ne așezăm pe scaunele noastre dintotdeauna ori pe pat, cu ochii mari deschiși, cu urechile ca la vîntătoare de vorbe, la ceea ce se întimplă.

George Șerban imaginează viniete și grafic fabuloase în paginile revistei. Mitruiu zîmbește cu bunătate, meditănd la funcțiile sale de om orchestra, de om bun la toate. Anca Aladgem pare u-

ÎN CĂUTAREA REDAȚIEI

borcan de dulceață din care ies vorbele, ca niște albine pofticioase. Simona C, asistă diafană la ce se petrece, seamănă cu o aripă, cu o petală, cu un „dincolo“ poetic. Viorel Marineasa stă albastru, pe un scaun și desenează himere pe pinze de scris, sugerînd un Moromete citadin și precizat la adierea cuvintelor. Pe un pat s-au tolănit fotoreporteri, rebusiști, colaboratori enigmatici, graficieni și croniciari sportivi, o adunătură pitorească de candoaie și tact. Dan Rațiu e un ardelean de la munte așezat și morocănos, dar nîns cum sînt piscurile carpatine. Valentin Sămîntă îl privește distrat, cu ochii săi verzi pe Guleș, satirul formației noastre de ziaristi, care jumează în tăcere rotocoalele unei filozofii „bănățene“. O vîd și pe Rodica Borșa care aduce cu o băbuță hitră, bonomă, plină cu ingerși și ciocolată, gata de plîns și gata de hohote, cum țî-e norocul. Adi Bădescu e un sfînx aproape blond, plin de responsabilități ascunse. Tabără e atît de mult și atît de jovial încît seamănă unu monstru blajin, de caricaturi și poezie, cu un Creangă aterizat în Timișoara anulul '88 de pe o planetă a risului.

Cu toți se umplu de tutun și planuri. Incepe un nou an de scris, e toamnă, și lacrimile noastre se vor preschimba în cuvinte, căutările, în luptă cu inerția rostirii, avem de acum un program înnoitor și o poftă de muncă pantagruelică.

Despre tristețea plecării e greu să vorbești. Ușile se deschid încet, miine va fi o nouă zi; noaptea în plin miez, șoapte. Ieșim încetîșor, cu teamă, din sfîntul lăcaș al redacției. Pe masă rămîne mașina de scris, tovarășa grețurilor de după Topirceanu. Pași pe coridor, lumină de lanternă, scări ce urcă și coboară în labirint, lumină care pierde, lumină a orașului pe cale a se naște. Iată și strada ne împrăștiem și adormim în tramvaie, pînă la oră urșuză a dimineții cînd, înarmați cu cerneală și stilou, luăm viața de la capăt.

Viață de trubaduri în cuvînt, de ghicitori în stele, de redactori ai unei reviste a tinereții fără bătrînețe.

Luai aminte voi, studenți din toate căminele, parcurile și romanele Timișoarei! Revista noastră va fi extraordinară!

VALENTIN SĂMINȚA

COLEGII NOȘTRI MATURI

Septembrie '88. Pentru unii dintre noi școala a început de mult. S-au dat deja restanțe, reexaminări pentru majorări de notă. De la șapte la zece, de la cinci la... de la... la cît o să fie. Început fierbinte de toamnă, ca în atîția alți ani de altfel. Tradiția se continuă din generație în generație și de ce am face tocmai noi excepție de la ea, cînd în cartea de aur a studenției clipele înseamnă tinerețe, viață; speranțe încă nerealizate, dar nu intangibile. Făcînd doar o foarte apropiată retrospectivă, nu mai departe decît cu cîteva luni în urmă străzile și parcurile timișorene, aleile de pe malurile Begăi reproduceau ecurile gaudemusului. Se scanda pentru tinerețe se credea în puterea miraculoasă a acestor cuvinte situate cu mult mai presus decît propriile noastre ființe. Și „vorba“ imnului, la urma urmei: „Gaudemus igitur“, cînd încă mai trăim un anotimp al marilor speranțe. Au rămas amînțiri, emoțiile examenelor și florul primului „hello-u“ adresat amfiteatrului. S-a uitat și prima iubire, și prima ceartă, și prima împăcare. S-au poate că nu s-a uitat, fiindcă, inevitabil, viața nu permite luxul de-a putea uita și de-a privi doar înapoi, fără a ști că ne mai leagă ceva și de ceea ce-a fost trecutul. Dacă ai exista, măcar pentru o zi student, va rămîne o zi de neuitat pentru tot restul vieții.

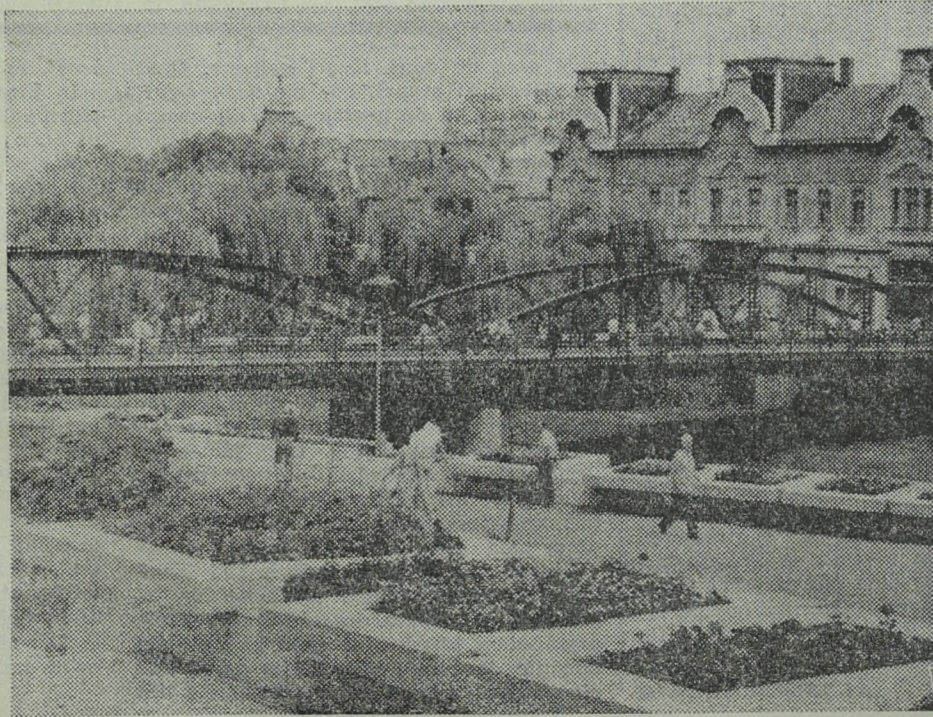
Și asta era ieri... Absolvenții de azi pășesc peste pragul jumătății de septembrie cu nostalgia a ceea ce nu mai este. Colegii noștri maturi, am putea spune. Vizionarii ce privesc lumea prin prisma celui conștient de răspunderea pe care o poartă cu sine. Am reținut cîteva din cuvintele adresate „bobocilor“ la Ședința festivă de deschidere a noului an universitar la Institutul de medicină de către președintele Asociației mediciniste, Sorin Vesa, student în anul șase MG „aflat cum s-ar zice pe ultima linie dreaptă a pistei. „Studenția înseamnă maturizare. Și nici anii de producție, nici armata, nici orice altceva nu marchează mai mult caracterul unui tînar decît un simplu an de studenție“.

„Cei zece mii de nemuritori“ vor rămîne permanent în picioare. Titanii fostului și actualului an VI lasă „posterităților“ urmași de nădejde. Pe cei de anul întîii lumea îi cunoaște încă prea puțin. Rămîn încă enigme, luptîndu-se ei înșiși cu enigmatul facultății. Pentru unii rămîne o bizareerie pînă și arhicunoscuta prescurtare a A.S.C.-ului.

Începutul înseamnă confruntarea cu primele probleme — minore pentru cei ajunși pe ultima treaptă a scărilor amfiteatrului. Masa la cantină, prima zi în

cămin... Mulțumirile și nemulțumirile ce decurg de aici...

„Să nu exagerăm prea mult!“ ar spune Victor Moga (șef comisie muncă patriotică — anul VI MG), dacă ar fi întrebât cu ce vise a venit la facultate. Voiam să fac medicină și fac, după cum se vede. Am auzit cîteva colegi universitari și agronomi spunînd că majoritatea medicinștilor fac facultatea doar dintr-o ambiție neelucidată. Ei bine eu nu cred. Fac medicină fiindcă am vrut să fac doar medicină. Voiam să ajung un bun medic. A mai circulat și o legendă care ar spune că studenții, colegii mei de institut termină facultatea cu riduri și cu fire de păr alb. Legenda nu-i tocmai legendă. Personal am muncit mult în toți anii studenției... O medie generală nu de zece dar cu mult peste nouă cincizeci... Un certificat de inovație (Aparat și metodă pentru prelucrarea semnalelor circulației periferice prin metoda plasmografiei fotoelectrice“). Plus munca de asociație. Un premiu întîii la Conferința Națională a Cercurilor Studențești (București, 1986). Două președinții la Tabăra națională a studenților cercetători (Tg. Mureș, 1984, 1986). Și n-am considerat niciodată un student pasionat de munca pe care o face, indiferent dacă aceasta e medicină, poli sau U, un incuait. Propriu-mi timp nu se reduce la învățămînt și cercetare. Hobby-urile abundă: turism, literatură, sport, filme... Mai am un an, un sin-

PAVELDANIȘTII

Permanentă confruntare a eului poetic cu rigorile timpului său, renunțând la poza creatorului însingurat, sieși suficient, cuprins de friguri revelatorii a căror trăire metafizică slobozește o lucrătură nesigură, abstractizată, ruptă de contactul fertilizator cu materia brută, nu poate fi decât benefică. Purificarea succesivă întru ideea LITERARĂ, cu certe valori general-umane, ia naștere în mediul asudat al muncii orientate și conștiente, prin raportare la tradiție și depășirea ei. Aceasta nu exclude, ba chiar presupune, promovarea valorii individuale, tănuita solitudine regeneratoare, dar chează rezistenței în perspectivă o conferă oglindirea în spiritul vârstei.

Cenaclul poate să devină astfel izvorul din care tainic se adapă rădăcinile viitoarelor permanente ale culturii noastre. Rememorând, să ne oprim doar la un singur exemplu: Ion Creangă. Nimeni nu mai contestă azi genialitatea operii lui, dar intuiția ascensiunii sale întru nemurire a avut-o, la epoca respectivă, cercul literar din care făcea parte, Junimea. Spiritul mentor, Titu Maiorescu, și atmosfera intelectualizată, chiar doctă a discuțiilor au contribuit la cizelarea limbajului apreciatului prozator.

Indepărtându-ne mult în timp și restringând aria geografică se impun câteva nume lansate după activitatea desfășurată la cenaclul literar Pavel Dan din Timișoara: Șerban Foartă, Cornel Ungureanu, Vasile Crețu, Ion Marin Almăjan, Nicolae Dolingă, Aurel Turcuș, Viorel Marineasa, Ion Arieșanu, mai târziu, Adrian Derlea, Constantin Mărăscu, Mircea Birsilă, Daniel Vighi, Marcel Sămăntă, Marcel Tolcea, Traian Pop Traian, Ion Monoran, Simona Grazia Dima.

Am omis cu siguranță multe din numele ce s-au perindat pe la sedințele duminicale, începând cu anul 1958, alegându-le doar pe acelea la a căror formare cercul a avut o mai mare contribuție. Atmosfera întâlnirilor a fost mereu caldă, efervescent zămislițoasă, profesor și discipol dezbătând fenomenul literar general pornind de la lecturile audiate. Numărul participanților la dezbateri a fost întotdeauna mare, iar auditoriul înflăcărat învîrtea lănci și săgeți verbale în fumul ideilor și al țigărilor. În ultima vreme lăncile nu mai sînt atît de veninoase, fumul nu e atît de dens, cenaclul revitalizîndu-se cu adevărat doar atunci cînd vreo personalitate culturală exterioară lui își face apariția. Bineînțeles, problema nu se pune în termeni de cantitate ci de calitate.

Momente de maximă ale calității s-au înregistrat în anii '60, apoi, printr-o nouă generație, înglobîndu-i pe cei care aveau să devină debutanții în volum ai anilor '80, opzeciștii.

Lucian Alexiu, Mircea Birsilă, Marcel Tolcea, Daniel Vighi, Constantin Mărăscu, Ion Monoran, Traian Pop Traian, Adrian Derlea, Dan Emilian Roșca, ș.a.m.d. cred că „poezia presupune căutări multiple menite să depășească inerția dulceagă a poeziei actuale și să plonjeze curajos în plenitudinea vieții, singura care autentifică o sensibilitate poetică certă”. (D. V. — Esențializare în autentic — Forum Studentesc, nr. 1—2/1979, p. 8).

Această generație de paveldaniști își asuma ruptura față de idolii consacrați și modalitatea poetică impusă de un Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Cezar Baltag, preferînd curajul „schimbării maeștrilor” (Mircea Birsilă, Elena Danclu — Ambianță și Tendință — Forum Studentesc, nr. 1—2/1979, p. 8), „orientîndu-se către generația lui Tonegaru, Geo Dumitrescu, Ion Caraion, Dimitrie Stelaru” (idem). „Se procedează astfel așadar, la o redescoperire a realului nu numai prin asumarea efectelor inconoclaste ale limbajului cit (și asta în primul rînd) prin schimbarea unghiului din care este privită lumea (și poezia)”.

Ei militează pentru o literatură cu un „patos al realului” care să prefigureze abandonarea parțială a metaforei, încercînd construcția artistică prin implicații simbolice, alcătuiind-o din „domenii epice” ce să păstreze „suplețea și naturale-

țea unei conversații de un dramatism și o tensiune cu valențe expresioniste” (idem).

Sevele crezului lor artistic au dat roade, mulți dintre ei fiind deja nume cunoscute și recunoscute. Din păcate fundamentul teoretic nu a fost nici programatizat (poate din fericire), nici suficient vehiculat în termenii unor conceptualizări critice. Aceasta a făcut ca tendința generală recunoscutibilă în creațiile asamblate să se disperseze pînă la a fi greu sesizabilă, în diversele unghii de vedere singulare, ceea ce conferă o șansă în plus receptării individuale tot mai puternice a membrilor, rămînd ideatic prinși în textura comună a generației.

Mai târziu, inspirația cotidiană, personajul mediu și mediocru, perspectiva profund realistă, socială (și pe alocuri, socializantă a prins tot mai mult teren, devenind deviza generației '80, fiind actualmente tot mai mult îmbrățișată de reprezentanții cenaclului bucureștean, Universitas, într-o formă care se vrea o „nouă paradigmă literară” (Mircea Martin — Spre o nouă paradigmă literară — Echinox — nr. 2—3/1988, p. 1—2), printr-un anti-modernism afișat cel puțin în idee. Orientarea susținută cu ardoare de Simona Popescu și Caius Dobrescu în eseuri consacrate fenomenului poetic actual pare deocamdată să fie mult mai conturată la nivelul formei decît al conținutului, periclitînd ideea în numele construcției. Mentorul cenaclului bucureștean, criticul Mircea Marti, observă cu pertință că acest „nou pact cu realul” presupune „riscul ca un asemenea demers să facă dificilă, dacă nu chiar imposibilă, disocierea între poezie și non-poezie”.

Recuperînd din nou prozaizarea poeziei, descripția, narațiunea în poem, „literatura născută (impropriu și provizoriu) post-modernă vede lumea de foarte aproape, fără distanțare transfiguratoare, idealizată. Ea nu mai vrea să compună o ordine autonomă, paralelă cu ordinea lumii, ci să facă — oricît de surprinzător ar părea — corp comun cu aceasta” (idem — Mircea Martin).

Fundamental noțional a fost așezat de fapt de generația precedentă care însă a lăsat loc coexistenței lirismului tradițional, excesiv reprezentat la un moment dat. Redescoperirea orientării se îmbracă într-o nouă haină, poezia devenind „instinct de conservare și model de comportament” (Simona Popescu — Poezia ca instinct de conservare și model de comportament — Echinox, nr. 1—2/1988, p. 7), într-o lucrătură inteligentă, lucidă, bazată pe o „recuperare a sentimentului fără sentimentalism, a sincerității fără gafe estetice și platitudini, a individualului fără anecdotică, a moralității fără moralism a eticului fără eticism, a banalului fără banalitatea exprimării lui” (idem).

Scritura bazată pe o convingere atît de fermă și o miză atît de mare nu poate să fie decît o frumoasă promisiune a viitorului, cu certe posibilități de împlinire, demonstrate deja prin aparițiile unor nume în revistele studentești. Ca orice nouate însă, și aceasta trebuie să-și aibă rădăcinile în tradiție, nu negînd-o, ci coexistînd cu ea; lirismul, romantismul, chiar patetismul rămîn încă surse ale poeticului fără ca uzitarea lor să ducă la desuetudine, nu necesarmente îmbrăcate în haina poemului lung, discursiv și retoric.

Între tradiție și perspectivă, cenaclul Pavel Dan nu este într-unul din momentele sale de culme, se fac simțite o doză de imaturitate necompensată în unele cazuri nici de exaltarea tinerească și lipsa curajului de a se autoformula. Tatonările, căutările individuale și colective se desfășoară în tăcerea nu întotdeauna stimulatorie gîndului original. Domină uneori o mediocritate lentă melancolizată. Și totuși, în aproape fiecare membru al cenaclului se adăpostește un virtual scriitor... încă în căutare de mijloace, încă în căutare de literatură, te, impunîndu-se deja câteva nume: Andrei Bodiu, Simona Constantinovici, Allette Muscalu, Rodica Borșa, Valentin Sămăntă, Dan Rațiu.

ALADGEM ANCA ■

SPAȚIU CAZUT

C singurătate monotonă
cînd oameni cu suflet mare
se tem de el
ca o povară
căzută într-un spațiu
ce nu-și află loc înlăuntru.
Și umbrele copacilor peste
străzi noaptea
mai cuprinzătoare
decît teama de întuneric
se înalță spre cer
fără de păcat,
fără cuvinte.
Căutătorii de case acum
pe drumul lor de umbră
se rotesc deasupra
și lasă trupul liber să coboare
se izbesc de suflet
ca de un imposibil pămînt.

RODICA BORȘA ■

AMFORE

O amforă trebuie lăsată să tacă
pentru că vocile de acum
sfarmă echilibrul
aminteste-ți
briurile ei sînt piraie de Styx
pe care le trecem cînd
— rar —
indrăznim să privim înăuntru
amfora e făcută să existe în ea
așa cum alta mai mică
există în tine în stînga
atunci abia
ai trecut pragul
strîns între două amfore
Scylla și Caribda
triemă.

DANA POPESCU ■

REMEMBER

Și tu
De ce nu tăceai
Cînd tăceai
Toate acele femei
Și rîdeai
Cînd plîngeai
Aplecate peste pietrele cimitirelor
De-mi trezeai cumplite
Aduceri amînte

ADRIAN BĂDESCU ■

MAGIE

Căldură neașteptată
în ritualul păgîn
ce zdrobeste o frunză
în pumn

cu conștiința
perfectei suprapuneri
a nervurilor sfișiate
pe liniile din palma mea
vie
nu mi-a mai fost teamă.

BANDERILLA

Cu patimă să ne desfrunzim
în cîntece
în clipe de răgaz
ce nu vin niciodată
necăutate
și fiecare piele dezbrăcată
de noi șerpui
ce știm că fiecare piele
ustură și plînge
ca o coajă de ceapă
fiecare piele
fiecare
o putem transfigura
în petală de trandafir.

DANA POPESCU ■

CA UN OVIDIU

La amfora asta țineam...
Sărutăm
Carapacea-i de rochii
Și roșu de buze
Ochii prelungi
Cu vise-n crustate-n adîncuri...
La amfora asta țineam
Ca Ovidiu a ultima amintire din
Roma.

ADRIAN BĂDESCU ■

Pași mari prin praful de pe trotuar duc către gară. Soarele gropilor din asfalt, numărul unui camion și poate încă ceva concentrează într-o fotografie o zi. Rememorarea dezordonată a unor imagini ce par momentan asemănătoare induc o liniște cunoscută. Țin linia vectorului deplasare.

E ora 1 și n-am somn. Încă mai rîd, deși peste întunericul din cameră se lătesc constant ultimele completări ale figurii unui individ cunoscut, date difuze despre un altul necunoscut cu un hanorac portocaliu, cuvintele „să mergem”.

Trecerea străzii Eneas mi-a amintit de alinierea bocancilor în primele zile de armată. Cîteva secunde mai târziu am reperat sfîrșitul verii proiectat pe peretele

puternice din momentul în care depășesc o căruță cu baloți de paie în fața stației de benzină. Cîteva metri mai încolo, știu lucrul ăsta. „O lume de basm: Teatrul de păpuși” pe fond roz. Figura scîlîmbă de sub scris mă urmărește pînă la borna kilometrică. Apoi rîd.

Mă opresc lîngă coliba paznicului. Stau jos. Siluetele se disting greu, o lumină difuză își face loc printre particule fine. Nu e ceață, ci fumul iscat de gunoaiile orașului. Lipsa forței mă aruncă în ghearele unui film văzut luna trecută. Sînt filtrat printr-un fragment citit despre o stare ce pare asemănătoare. Descompun: șlreturi murdare, toporul țiganului, ochi mari, căutarea gîndului ax. Nu-l tot aia. „Fata mea trebuie să urmeze un profil

Siluate pe fond roz

unei case de două faruri galbene. Cred că rîdeam și atunci, dar nu sînt sigur. Spun totuși că da pentru a stabili un soi de continuitate.

Șapte fără douăzeci. Aranjez plasa și plec fără să mă uit în spate. Sînt urmărit de pe geam. Intulesc un soi de milă atingîndu-mi ceafa. Nu-și are rostul, pentru că de jumătate de oră umblă prin mine altceva. Fac mișcări de acceptare fără pic de sulețe.

Melodiile ultimelor zile mă însoțesc pînă la pod. În dreapta e balta de la depozitul de lemne împreună cu întrebarea dacă există deja un motiv al magaziiilor și al lucrurilor prăfuite în literatură sau într-un oarecare dialog. La jumătatea urcușului am ochii închiși. Nu pot să spun la ce mă gîndesc, deși nu am promis nimănui că nu o voi face. Nu știu de ce tac.

Din punctul cel mai înalt se văd două biserici, soarele dintre turnurile lor, a-mănunte estompată. Întrebări asupra fotografiei și kitsch-ului se desprind din bucățile de cumulus pregătite parcă de cineva pentru ora asta. Interferențele sînt

real”. Închid ochi. Numai sunete.

Încă stau. Oase, oale și muzică prin sîta bucătăriei îmi dau o senzație pe care nu o pot comunica. Ori nu vreau.

Îmi zic consecutiv: „a fost fain azi-dimineață”, „un drac, nu-ți mai amintești nimic”, o bucată de gînd despre mine monologînd la persoana a doua, alăturată cu mutra mea disprețuitoare de alături (cînd scoțeam apă din fîntînă), un urlet intern.

La două colțuri de la ieșirea din piață mă prind că am un disc în mîna dreaptă. E alt gen de descărare, parcă prin comparație. În jur spațiile par să se umple destul de firesc. Mă uit dinspre copaci către mine! Jethro Tull — Cai grei. Ochiul se ridică deasupra șoselei. Respirînd cu piciorul imaginea placentă a unei coperti albastre. Formații, melodii, termenii tehnici mă absorb într-o discuție în care îmi lipsește partenerul. Un cuvînt sigur și cuprinzător ar vrea să le numească. Nu-l las să se nască.

Stau chircit pe o hîrtie alb-violetă. Am ochii mari și rîd înțet.

GABRIEL MARINEASA ■

Intr-o lume a necesităților

Orice s-ar spune, pacea nu e o vorbă goală și necesitatea apărării ei este generată de o serie de condiții rezultate dintr-o linie a evoluției noastre. Proclamându-ne în centrul universului, am înlăturat toate piedicile care ne-au stat în cale, ne-am creat o lume artificială în care izolați unii de alții, am început să ne eliminăm.

Cursa înarmărilor poate avea o rațiune a interesului economic, ideologic sau de clasă, o logică a profiturilor. Societatea privită ca o masă uniformă de indivizi explică războiul prin necesitatea limitării lor la un număr constant în raport cu resursele cunoscute și accesibile. Însă într-o societate stimulatorie de creație, generatoare de inteligență, promovând victorii oamenilor capabili să rezolve rațiile, să elucideze enigmaticele, să înlocuiască resursele consumate, nu poate exista nici o logică a sentimentelor care să argumenteze necesitatea sacrificării unuia singur om, pe altarul oricărei credințe.

Înlocuind dogmatismul, frica de pedeapsa supremă, care volens-nolens oprea înfăptuirea unor greșeli, cu conștiința sensului devenirii, realizând un raport bine determinat între rațiune și sentimente, înlocuind interesul personal cu încrederea și sinceritatea, cu binele necondiționat, să vedem dincolo de orizontul nostru imediat, înțelegând că dincolo de a fi doar roțițele unui mecanism, viața e singurul nostru bun și sens.

Nu vom propovădui moartea pentru menținerea vieții, echilibrul forței, legea celui tare, frica sau teoarea pentru atingerea unor scopuri nobile. Un om liber, de prejudecăți și gândire impusă, cult și ne-complexat de dogme și legi ale necesităților, va ști să lupte pentru un ceas în plus, să-și aducă aportul real, după puterile sale, la rezolvarea problemelor umanității. Necesitatea unui ideal, supunerea la o idee generoasă, stimularea, acumularea și dirijarea energiilor creatoare în vederea atingerii unui scop, nu poate fi realizată decât prin reconsiderarea moralei ca o necesitate, reintrarea în natură, unde găsim-ne locul pierdut să compensăm legea luptei pentru existență și a eliminării celor slabi, cu o continuă îmbunătățire a calității vieții, printr-o pregătire și educație continuă, în vederea creării condițiilor necesare apariției unor oameni calitativ noi.

Înlăturând barierele dintre oameni, să luptăm pentru o lume a păcii, în care împreună să reinventăm verbul a fi.

MIRCEA MITRUȚIU ■

O pace mondială eternă și echitabilă

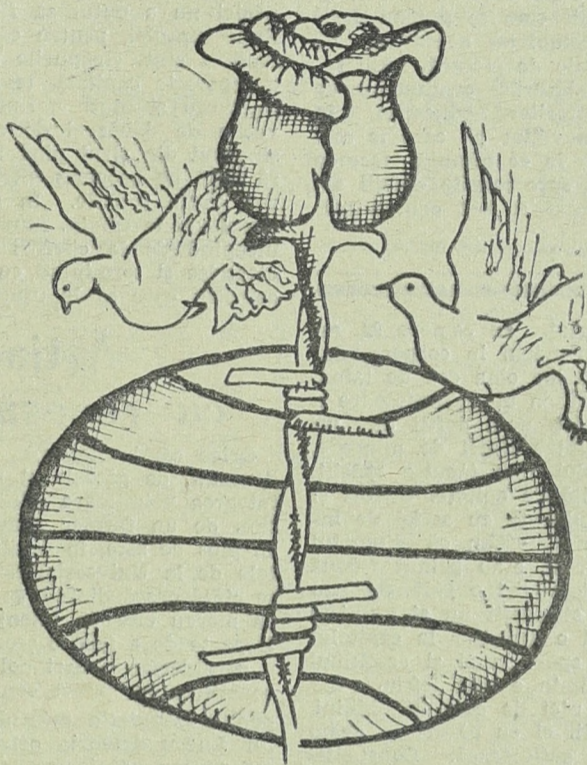
Ultimii ani din actualul deceniu au înregistrat o turnură fundamentală în dinamica raporturilor Est-Vest. Fără a intra excesiv în amănunte vom încerca în cele ce urmează abordarea — în limita spațiului permis — a unor determinații și principii integrate în deosebit de complexa chestiune a păcii planetare.

Astfel că, în urma unei comune analize, ajungem fără dificultăți la determinația primă a substanțialelor progrese pe calea păcii sovieto-americane. Este vorba despre economia mondială actuală dar, mai cu seamă, de perspectivă. În perioada postbelică nu puține au fost războaiele locale, fiecare cu amploarea lui, cu tragediile și suspensele ridicare la rangul firescului de către legea zeului Marte. Un conflict nemălinițit, fără obuze și rachete, are loc tocmai în acest pașnic prezent — războiul economic din Pacific. Miracolul japonez (indiferent de metodele uneori ne-cavaleresti adoptate spre a-l împlini) stăpânește de curind și marea parte a capitalului financiar (în 1986 primele șapte bănci din lume erau nipone, iar printre primele zece nici una americană). De aici derivă „cumpărarea” S.U.A. de către orientali. Studiind mai atent ne convingem de faptul că totuși marile potențiale științifice și tehnologice ale Statelor Unite devansează net-cuceririle din țara florilor de cireș. Cum se explică atunci raportul neadekvat pe tărâm economico-financiar? În bugetul fiecărui stat un loc aparte îl ocupă apărarea; în cel japonez acest loc este practic nul. În cel nord-american s-a ajuns deja la investiții de ordinul miilor de miliarde. Oarecum asemănător (diferind numai structura economico-financiară) se întâmplă și cu o imensă parte din bugetul sovietic. Eventuala inconsecvență a factorilor decizionali ai superputerilor ar fi contribuit ferm la năruirea acestor coloși sub propria lor povară militară — nerentabilă și vetustă, la acest proces aducându-și din plin contribuția economiile prospere ale Europei și Japoniei. Realitatea demonstrează orientarea politică diametral opusă perspectivei menționate mai sus. Cheia acesteia fiind transformarea discordiei în concurență. Menirea noii atitudini sovieto-americane

ne nu este doar una a salvării viitorului propriu în comun ci și a eliberării omenirii de cel mai grozav sfârșit.

Iată deci, (chiar împotriva uzanțelor în vigoare) că ideea păcii mondiale echitabile și eterne nu trebuie înțeleasă idilic și poetic, așa cum s-a întâmplat să se manifeste în deceniile când încordarea Est-Vest o îndepărta mult de realitate. Numai urmând această axiomă esențială a vieții politice vom putea construi pe ea, cu judecată lucidă și cumpătată, lumea mai echitabilă de mâine. Capacitățile noastre spirițuale feroc conjugate cu reala forță economică la nivel european — în primul rînd — vor împlini întru cifra trei pacea de mâine, una mondială, eternă și echitabilă.

OVIDIU GULEȘ ■

Venisti-Vidisti Avdisti

Actuala ediție a Festivalului internațional „George Enescu” ne-a oferit câteva seri de neuitat, pregătite minuțios și cu generozitate, făcînd să ajungă la inimile noastre și cuvîntul și sunetul, îngemănate de eterna muzică. Înainte de toate, l-am simțit pe Enescu aproape foarte aproape de noi, uman și profund, coborînd parcă din depărtarea unei balade în acordurile „Rapsodiei în re”. Și odată cu El, veneau Bach, Beethoven, Ciaikovski, Rossini, Verdi, Puccini, reamintindu-ne că „menirea sfîntă a muzicii e să stingă urile, să potolească patimile și să apropie inimile într-o caldă înfrățire”.

„S-a făcut un foarte mare efort de promovare a muzicii enesciene care a fost prezentă în toate programele Filarmonicii, concertul de deschidere fiind în exclusivitate dedicat Maestrului („Dixtuor”, „Rapsodia Română nr. 1 în La major”, „Șapte cîntece pe versuri de Clement Marot”, „Poema Română opus 1”, ultima, aniversînd 90 de ani de la apariție) — îmi mărturisesc Ioan Tomi, secretarul muzical al Filarmonicii.

Am reascultat, lăsîndu-ne conduși prin lumea miraculoasă a Euterpei, pagini muzicale ce păreau că ascund o fărîmă din sufletul celor care ni le dăruiau. Iar noi, cei din sală, sorbeam de pe buzele lor fiecare sunet, pîndeam fiecare gest, sincronizîndu-ne parcă respirația cu a celor de pe scenă, indiferent dacă se numeau Floria Tosca, Figaro sau pur și simplu: Natalia Trul, Felician Roșca, Rodica Miloia, Emil Iurașcu, Rodica Murgu, Francisc Valkay. Acolo, pe scenă, simțeam că pulsează viața însăși, guvernîndu-i deopotrivă pe artiști și spectatori. În fiecare partitură am redescoperit ceva din noi înșine, din felul nostru de a fi, de a iubi, și de a urî, de a ne comporta în fața vieții sau a morții. Pentru că Rossini, Bartolo, Scarpa sau Seherzada sînt tot atitea ipostaze ale eternului uman.

Iar cei care le dădeau viață sub lumina reflectoarelor păreau că trăiesc, respiră și înțeleg doar prin muzică. Viața lor? O uriașă, prometeică încordare pusă în slujba artei. Pentru că arta cere nu numai harul de a zămislî frumusețe, ci și puterea de a învinge propriile slăbiciuni. „Cînd leși pe scenă, dispar strănutul, tusea, jungiul, toate șocurile vieții biologice. Acolo, chiar dacă ești lingă cel mai mare dușman al tău, trebuie să-l fii frate de singe și să verși singe alături de el. Artistul înseamnă o mare calitate umană. Poate supremă” — mi se confesa David Ohaesian, interpretul de neuitat al Oedipului enescian.

DANIELA GROS ■

Blocada ironiei

Ioan Buduca, prin recent apăruta-i lucrare, scapă unei analize bine întemeiată pentru simplul motiv că este mereu altul. Inconstanța, nesiguranta (trucată sau nu), teama de a nu găsi un răspuns tranșant, definitiv, trădează o manieră paradoxală, de a scrie modern, ironic și, în același timp, dezinvolt. A arăta cititorului cit de multe cunoști, a-i sugera că, de fapt, nu cunoști nimic, că a ști este echivalent cu a nu ști dacă știi.

„Ipocrizia” discursului ce se lasă cu greu trecut de partea cititorului...

În centrul cărții se află conceptul de ironie. Ironia asociată altor concepte („evoluii semantice dezordonate”) ca: humorul, paradoxal, melancolia etc. Vocea auctorială, spiritul critic, efectuează la tot pasul adevărate răsturnări de rîm semantic (-ideatic). Mișcarea regresivă, proprie oricărui itinerar critic, se transformă într-o fugă de ceva în descriabil (care scapă), fără formă și conținut. Simplă atitudine existențială: „...ironia nu este, un conținut, ci o atitudine față de un anume conținut, ironia nu este o formă, ci o atitudine față de o anumită formă”.

„Fuga de sistem a ironiei”, spiritul baroc, poetic, anamorfotic și metamorfotic al acesteia, duce, intrucitva, spre o fugă de sistem a cărții în ansamblu. O falsă comprehensiune, dacă avem în vedere faptul că autorul nu se lasă descoperit pe nici o porțiune, disculpîndu-se încă din primele rînduri ale capitolului introductiv. În loc de prefață: „Eseurile acestea despre ironie sînt concepute într-o manieră nesistematică și fragmentară, determinată nu atât de caracterul nonexhaustiv al documentării bibliografice, cît mai ales de (non) aptitudinea speculativă a autorului”.

Cameleonismul unei astfel de abordări a conceptului de ironie presupune pe lingă o gândire divergentă (în stare să difuzeze o multitudine de idei și stări) și capacitatea de sinteză. Sinteza fragmentului, căci Ioan Buduca mizează pe fragmente, unele dintre acestea reducîndu-se la simple „pastile” ambigue (voit, se pare) și, deopotrivă ironice.

Cercul vicios al ironiei (ironism sans rivages) face ca termenul intermediar al demersului analitic să se schimbe continuu, încît se va pierde judecata conclusivă. Se menține doar judecata universală neschimbată, ceea ce a fost cunoscut deja; unde e atunci noutatea? Clasificarea ironiei din capitolul Cîte feluri de ironie sînt? (ABCD-ul ironiei) se dovedește relativă: Ironiile retorice ale stilului, Ironiile argumentației retorice, Ironiile destinului, Ironiile cunoașterii, Ironiile limbajului, Ironia socratică etc.

Textul te poartă de ici, colo, de pe-o insulă pe alta, etalînd, nu arareori, o funcționalitate literară majoră: „Ironia este făcută din ambiguitate precum o sferă din goul ei, dar nu ambiguitatea este ironia, cum nici goul sferei nu e sferă”, prefixată la maximum cu dubla condiție: aparență — esență.

Ironia este acel le Je ne Sais Quoi et le Presque Rien preconizat de V. Jankélévitch. Orice lucru poate fi privit prin prisma ironiei, aceasta devenind un fel de cheie magică (măsură) pentru dezlegarea oricărei probleme existențiale. Maieutica socratică, luată ca model, este „denaturată”. Tatonarea terenului pentru aflarea răspunsului, perioadă de așteptare, cedează locul unui donquijotism al limbajului, combinare (complicare) constitutivă a logicii discursului. Din întrebare se naște altă întrebare. Răspunsul (așteptat) se pierde. Ludicul limbajului proliferază inadvertențe, scapă de sub control puterea logică a cuvîntului. Un stil paradoxal, tautologic (făurit din echivalențe și analogii). A te învîrți în jurul cozii.

„Nu există ironie fără distanțare de obiect — spune Ioan Buduca. Apropierea fără distanțare, apropierea de infinitul mic al lucrurilor și idelilor, fără ieșirea în cel mare este mișcarea spiritului dogmatic, fanatizat de perspectiva „unicității senioriale”.

Miza cărții este mare. O carte antidogmatică, care-și permite libertatea și voința infiltrării în „neant” (le néant de l'etre, cum ar zice Pascal), potrivit unui concept cu lungi peripeții (etice, estetice, filosofice, funcționale etc.) de-a lungul istoriei culturii, concept ce-a tentat nenumărate spirite începînd cu Socrate și distanțîndu-se, reconstruindu-se pînă la Wittgenstein „să zicem). Obiectul de analizat, ironia, devine subiect cu voce distinctă. Sînt inversate codurile constituționale. După Socrate este o fugă de certitudine, considerată boală a spiritului. Definiția ironiei, procesul de amplificare a potențelor ei, sînt clădite pe incertitudine și îndoială. Disimulare (voită) în fața și în preajma naturii unei figuri retorice pluridimensionale, contradicții: „a spune ceva pentru a se înțelege altceva, de obicei contrariul aceluia ceva”. O strategie ce-și poate găsi adeptii.

Ioan Buduca, *După Socrate (eseuri despre spiritul ironic în literatură)*, Cartea Românească, 1988.

SIMONA CONSTANTINOVICI ■

Numărul mai mare al bobocilor decât cel al studenților din anii terminali, precum și cazarea a tot mai mulți seraliști, au făcut ca și în acest an, locurile în cămine să fie foarte solicitate. Adăugat la acestea, prețul convenabil a ajutat din nou să se renunțe din partea studentului la minimele pretenții. Fiecare vine pregătit de acasă cu uneltele necesare și mai ales cu mulți, mulți bani. Pentru yală, chei, geam, becuri, sită, perdele. Taxele se umflă, studenții plătesc și rareori se întreabă în ce constau ele, se cumpără cartele, se zugrăvesc, timpul trece, viața se trăiește intens. În unele cămine s-a adoptat inițiativa lăudabilă de a-l caza pe mai vechii locatari, în camerele pe care le-au deținut din anii trecuți. S-au înființat echipe studențești de intervenții pentru zugrăvitul holurilor și repararea instalațiilor sanitare. Însă, numărul relativ mic de mascăriși plătiți: electricieni, timplari etc., raportat la întregul complex studen-

țesc, în această perioadă solicitantă de început, face inutilă existența caietelor de reparații. Îi voi căuta și momi singur sau în cel mai bun caz, vei apela la administrator, care în schimbul unui „rămân îndatorat”, cu care studentul s-a obișnuit atât de bine, va face rost de cele necesare. Ba chiar și de cartele cu una sau două mese. Pentru cei vechi, scenariul e simplu. Doar începătorii plătesc fără a se mai uita la chitanță, așteaptă la ușile cazărilor unde tot colegii de-ai lor, e drept mai experimentați, au mult de lucru cu cunoștințele. Și de aceea inventarul de primire-predare se face mult după ce s-au liniștit apele, s-au cirpit cum se puteau deficiențele, s-a completat necesarul de scaune din sălile de lectură. Am încercat să ne alăturăm comitetelor de cămin și directorilor educativi, în semnălizarea nevoilor pe care le mai au și să aflăm în ce măsură trecerea de la vacanță spre marile emoții ale unui nou început a fost pentru studenți, lină.

la răbdătoare, ca niște surori mai mari ce și-au terminat școala. Dacă le săruși, au să deschidă ochii mari și albaștri. Te vor cuprinde în brațe, te vor legăna, îți vor spune că nu mai există pe lume, nici sesiune, nici examene, ci numai vacanțe, în trenuri, la mare, în păduri sau localuri cu chelneri în frac. Îți vor spune că ești liber să pleci în căutarea melancolicelor vacanțe...

Vraja atmosferei idilice este ruptă de Nedelcu Janina, care în anul cinci fiind, dacă ar fi să fie, n-ar mai da la facultate. Oricum e prima din cămin care ne-a poftit să luăm loc. De unde nu e, nici Forum-ul nu cere. În final, într-o discuție amicală în contrast cu primirea călduroasă, aflăm despre problemele cu care se confruntă căminul. Vopsirea lem-năriei nu a putut să fie terminată, din lipsa vopselei, pentru că studenții fiind, fonduri sînt. Grupurile sanitare necesită o reparație capitală, țevile fiind corodate, lucru absolut normal la o instalație veche de douăzeci de ani. Căminul e singurul din șirul pînă la căminul 7, fără țigla pe acoperiș. Strică aspectul și e mai puțin practic. „În rest, parcă n-ai sta și voi în cămin. Studenții sînt aceeași, începînd de la chefuri și improvizații electrice și terminînd cu plata femeii de serviciu care să le ușureze traul.

ne-a primit în camera 227, anunțîndu-ne însă că nu locuiește în cămin. N-a fost cazată și acum stă la spital. Mai tîrziu va încerca să doarmă pe la colege, pentru că bani de gazdă nu are. Se pare că anul trecut a fost de serviciu la poartă, cînd în urma unui control (anunțat?!) tovarășul prodecan Rotaru, directorul educativ al căminului, a găsit băleți în cămin. „Ce să fac dacă erau beți. M-au împins, nu era să mă lupt cu ei”. I s-a spus clar în față că nu va mai fi cazată, dar nu a fost anunțată că ar fi primit muștrare pe linie de cămin și nici nu a mai avut vreo abatere. Nu mică i-a fost mirarea cînd s-a trezit în toamnă, pe o listă ce cuprindea și alte 6 colege, cu toate excluse din cămin. Acum se întreabă firesc, dacă e atât de gravă această abatere, repetăm prima cînd există atîtea cămine mixte, și cînd această regulă este încălcată zilnic. Comitetul de cămin s-a opus, dar cine i-a ascultat părerea. La ieșire, colegele ei de la poartă adunau carnete de student, în speranța că posesorii nîu vor rămîne noaptea în cămin. Ne întrebăm și noi: Nu-i pasă nimănui unde va locui această fată?!”

Sesam, deschide-te

Miercuri, 28 septembrie, am pornit pe inserat într-o anchetă de cifre și suflet prin complexul studențesc. Să scrii despre cămine în seară, despre atmosfera de dulce viață studențească. Să brodezi în jurul datelor despre chei, yale, cotizații, abonamente, materiale de zugrăvit și recensăminte, o poveste de toamnă trăită în cuiburi de studenție. Da am fost cu „recensămîntul” prin complex și din fiecare cameră, din fiecare colț, am încercat să extragem farmecul unei stări, starea de acasă.

Pierdut comitet cămin nr. 7. Ofer recompensă. Un reporter.

Am vrut să scriem, de bine, despre recent greu renovatul cămin nr. 7. La poartă, un cochet intrînd pentru oaspeți, dar nici o gazdă primitoare. Absența oricărui tabel cu componența vreunui comitet de cămin, derutează și îi pune sub semnul întrebării existența. Din căminul nr. 7 lipsește călăuzele, comitetul pîrînd mai mult o himeră, o amintire de castel kaffian. Ușile camerelor sînt ondulate ca valurile mării. Caută-i la 30 sau la 20, la 44 sau la 46” zice unul cu prosop pe pîntec. Batem și nu răspunde, batem și nu răspunde și de la camera 43 cineva ne vorbește despre „directorul de cămin?” care nu e acasă. O fi. Păcat. Pornim tăcuți în căutarea norocului.

De ce ne-ați ales tocmai pe noi?

În căminul 2/C stau studenții de la Mecanică agricolă. Pentru început răsfoim niște caiete albastre din 1987 cu scuze de întîrziere adorabile. Majoritatea studenților întîrzie pur și simplu, Moldovan Sorin mai pleacă uneori în vizită la mătușă, iar Cioci Emil în vizită la gagică. Admirabilă sinceritate. Sîntem întrerupți brutal din plăcuta îndeletnicire „cine v-a permis?”. Ne prezentăm și aflăm cu uimire că nu mai era nevoie. „Sînt membru și în comitetul de cămin și la cantina 4/C, așa că am mai avut ocazia. Ce căutați aici?”. Cerem un membru să ne însoțească în cămin, dar sîntem invitați de voie de nevoie la o ședință a comitetului cu participarea extraordinară a administratoarei și a directorului educativ Nica Constantin. Curiozitatea atinge paroxismul. Ne legiti-măm, fixați de mai multe perechi de ochi. Incepe interogatoriul: De ce ne-ați ales tocmai pe noi? Ați stat aici mai mult, ați avut neplăceri și vreți să vă răzbunați? După ce ne-am lămurit că nu era vorba de nici o vendetta, însoțiiți de Jujaș Daniel, vicepreședinte cu probleme sociale al comitetului, începem aventura. Acum doi ani, cînd s-a preluat căminul de la Electro și Chimie, starea sa a impus numeroase reparații, inclusiv a hidroizolației acoperișului. Începem

decî cu ultimul etaj. În camera 92, nu am reușit să pătrundem în corpore, deoarece acolo avea loc cina cea de taină. O sfîntă adunătură în blugi, posesoare a numeroase muștrări, ne-a poftit cu un sol de mîrlit, printre aburi de mîncare, să părăsim templul. Am făcut-o spășii, cu recolta cuvenită de epitețe. Uneori și o prea mare indulgență cu astfel de indivizi „strică! La 96, aflăm că „Fumatul e strict interzis”, că s-au primit două chei, deși nu exista nici o yală. Să nu spună lumea că studenții nu sînt niște incuiați. Forumul e deficitar la capitolul țopuri muzicale, sport la zi și realismul articolelor. În cămin e mai ieftin, dar iarna nu se stă nici de cum în bikini, cum afirmau unii, ci cu pătură în geam și multă căldură sufletească. Constantinescu Mihai ne mărturisește că Forumul zace în stive în club (îl mai lau unii să șteargă geamurile) și că ei nu prea s-au lămurit ce distracții le oferă Timișoara, în afara discotecii de la C.S. Nici nu ar avea cum așezele culturale din cămin cu activitățile casei studenților cerîndu-se imperios reactualizate. Ceea ce nu e doar vina comitetului care trebuie și el să le primească de undeva. Ghidul nostru deschide încă o ușă, dar sîntem refuzați cu politetea omului trezînd din somn. La 48, un student din anul IV ne spune: „Stau numai din plăcere în cămin. Totul e bine. Colegii mă ajută, ne ajută unii pe alții cu cite un curs, iarna e foarte cald, am primit și materiale de zugrăvit, totul e minunat. Citesc F.S., articolele despre facultatea noastră, totul e reușit. Totul, totul e bine așa cum e”. Probabil că facultatea l-a ajutat să vadă lucrurile nu așa cum sînt, ci așa cum trebuie. La 22, întrerupem o partidă de 66, Simona Năstase, începătoare în ale studenției, vrea mai multă poezie în paginile revistei și „să ni se mai spună și nouă, novicilor, cite ceva despre ceea ce ne așteaptă în facultate”. Altfel ar fi privit prima săptămîină de cantină, cu care a început facultatea și și-a terminat visele despre ea.

O studentă, un phoen, o carte. Dintr-o vază imensă ne privesc armatele de trandafiri, cu uimire de flori parfumate, cu intuiție de regnuri vegetale. Pe un fotoliu, două păpuși cu gene lungi, adorabile. Păpușile nu au nume și stau aco-

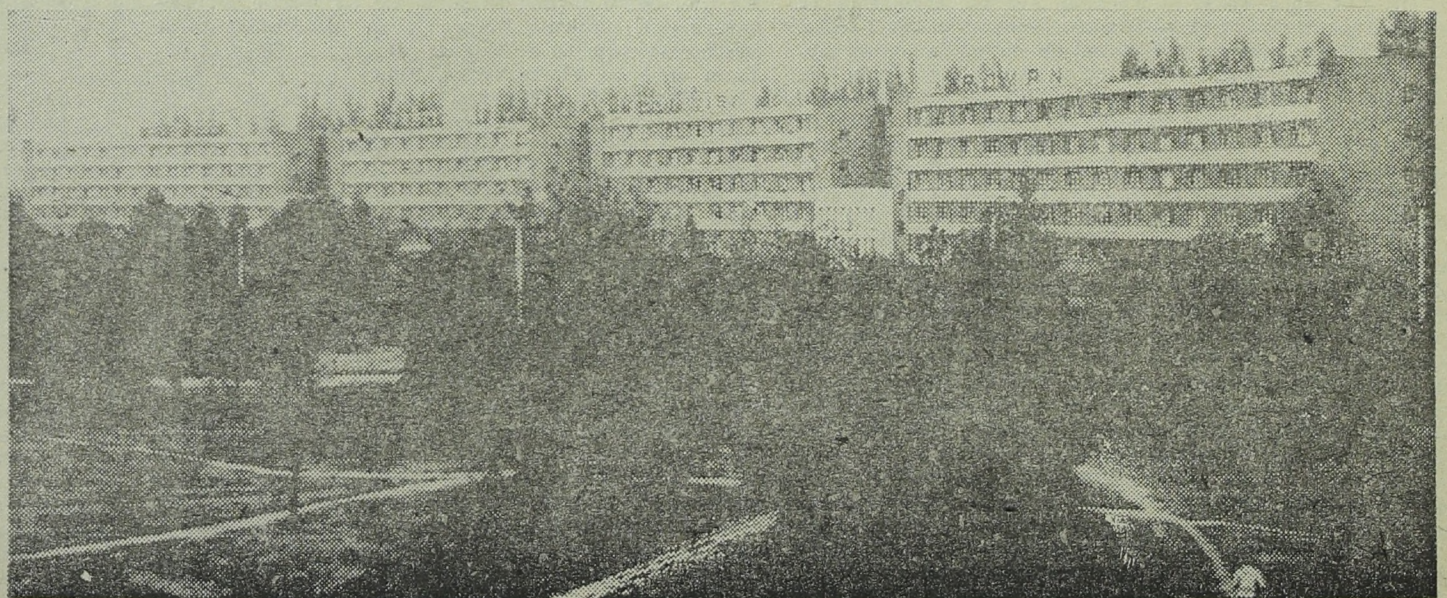
Ăștia-s cu recesămîntul

Orice cămin de fete are un aer mai deosebit, de găteală și frumusețe. De la intrarea primitoare, pînă la aspectul intim, de un farmec aparte al camerelor. În plus de asta, în căminul 12/C, stau fetele de la Universitate, care încearcă să te cîntărească dintr-o privire, ținînd parcă mereu cite un talent ascuns în ele. Departe de a face o școală de balet, cum o considerăm uneori noi politehniștii, ele constituie un punct continuu de atracție pentru populația masculină a complexului. Lucru deseori generator de probleme pentru vajnicele „portărese”. Berinde Diana, vicepreședinta a comitetului de cămin „este o fidelă cititoare a revistei, răsfoind aproape totul. „Se vorbește despre revistă că nu e dintre cele mai bune din țară (sic!). Eu cred totuși că e în progres vizibil. Problemele studențești sînt tratate bine, însă cultura e prea savantă, apar peste tot cuvinte bombastice. Ce mîndrie poate avea cel ce a scris articolul dacă îl citesc doi-trei oameni”. Remarcăm întinericul în care orbescăm. „Nu mai avem neoaie. Stocul de rezervă s-a terminat, altele nu mai avem. I n s ă dacă la un control în c ă m i n, fetele sînt prinse în cameră cu becuri, primesc amendă pe motiv că consumă prea mult”. Ciudat paradox. Nu singurul însă, după cum vom vedea. Veza Ghizela, este optimistă. Camera în care a fost repartizată fără a o întreba nimeni unde ar vrea să stea, era destinată să fie magazie. La numărul 420 deci, oglinda e spartă, linoleumul — o zdreanță, igrasia riscă să pătrundă în oase. „Nici o problemă — ne spune — se poate locui”. În prima ei ședință A.S.C., a anului I, Mate-Fizică, secretara de an a scris mare pe tablă: „Cine vrea să devină membru A.S.C.”. A avut p r o b l e m e birocratice cu bursa la secretariat și speră că de acum înainte, problemele lor vor fi în majoritate rezolvate de asociație. Că altfel de ce ar mai ființa. Boboacă, ce să-i faci!!! De altă natură sînt însă problemele lui Hendye Valentina, care

Încălcarea prevederilor se pedepsește cu excluderea din cămin

La garsoniere, stau de obicei „lorzii”. Cel care își permit o comoditate, altfel destul de obișnuită. Socoteala e că, ghinion, taxa e de fix 13 ori mai mare decît cea de cămin. Și de aici, probabil încep toate necazurile. Așa cum la primul curs, majoritatea profesorilor asociază alături de bibliografie un mic sfat, care nu trebuie confundat cu o amenințare, de a te pregăti asiduă materia respectivă, fundamentală întotdeauna, tot așa la afișierele căminelor în fiecare început de an apar o serie de anunțuri de la administrație, care sub prescripția eliminării din cămin, interzic aproape orice. Începînd cu schimbarea yalei, mutatul mobilierului și organizarea de chefuri și terminînd cu intrarea persoanelor străine, folosirea oricărui fel de consumator de energie, și lipirea de afișe. Ne întrebăm de ce au mai fost construite bucătăriile și montate prize, cînd masa o iei obligatoriu la cantină, oricum nereușind să-ți pregătești nici măcar un ceal. Și care ar fi atunci diferența între un cămin de două persoane și o garsonieră. Taxa și salteaua Relaxa. După ce pe bijbrite am corborit, pe scările complet neiluminate, în fața cabinei orbitoare prin comparație a portarului care doarme ca orice paznic serios, citim pe o scrisoare, o adresă: Combinatul studențesc, cămin 23/G. Niciodată un cămin nu va trebui să fie o fabrică de oameni STAS, ci o școală de educație, a muncii și vieții în colectiv, unde prin asigurarea celor mai bune condiții de trai, să învețe și să se pregătească viitorii specialiști.

MIRCEA MITRUȚIU ■
VALENTIN SĂMÎNTĂ ■
DAN RAȚIU ■
Coordonator de pagină:
MIRCEA MITRUȚIU ■

— Ce înseamnă pentru dvs. S.F., Alexandru Mironov?

— Iubesc S.F.-ul. Asta poate pentru că tatăl meu m-a învățat slova scrisă încă înainte de aii școlii iar prima carte pe care am citit-o ajutat de el, a fost „20.000 de leghe sub mări” a lui Jules Verne.

— De fapt, S.F.-ul este literatură de frontieră, paraliteratură, sublitteratură...

— Pentru cei ce nu manifestă aprehensiune în fața lucrărilor marcate cu siglele S.F., răspunsul este: Da! Este literatură! Voi spune și eu, fără pretenția unei idefiniții, că Anticipația sau Science-Fiction-ul este literatură, cu anumite trăsături caracteristice, ce țin, în primul rând, de elementul științific implicat, proiectat în viitor, autorul propunându-și investigarea acestuia cu mijloacele specifice literaturii, construind un univers plauzibil, posibil în viitor, populându-l cu personaje, situații și acțiuni, de cele mai multe ori palpitate, verosimile în contextul dat. Cred că putem cădea de acord asupra faptului că și S.F.-ul are atributele unei literaturi.

— Admițând, deci, în fața unei argumentații atât de complete, că există o literatură S.F., cum puteți explica rezistența întâmpinată de aceasta în recunoașterea ei ca literatură „serioasă”?

— Făcând abstracție de încercările a numeroși exegeți doritori a-i asigura în heraldica beletristicii un loc cât mai apropiat de presupusele izvoare — Th. Sturgeon, spre exemplu, nu crede deloc exagerat a-l socoti pe profetul tezehiel primul scriitor de literatură de anticipație — se poate spune că S.F.-ul este o literatură „tină” — luind în considerare faptul că termenul ca atare este folosit pentru prima dată la jumătatea secolului trecut. Ar fi, poate, o explicație pentru rezistența pe care o întâmpină în reglementarea ei ca literatură „serioasă”, augmentată în plus și de aparenta neconcordanță manifestată în denotație. Mai mult chiar, cei doi termeni — științific, pe de-o parte și fantastic de cealaltă — prioritari și la noi prin calchierea sintagme-

lor americane —, ce par să se respingă reciproc, au împins apriori aceste creații spre literatura de popularizare științifică, în sensul ei pejorativ, deși este de domeniul evidenței că această aserțiune nu are suport real.

Și dacă e să vorbim despre lucruri „serioase”, atunci ar fi mai indicată o revizuire a cuvântului „serios”. Atâta timp cât Fred Hoyle, arhicunoscutul, și marele matematician indian, poate cel mai mare matematician al lumii în viață, Wickramaringhe, construiesc modele matematice pentru Dumnezeu, identificându-l cu conduita de echilibru a electronului pe orbita sa în jurul nucleului atomului de hidrogen, atâ-

țin. Ne mai rămâne, atunci, doar S.F.-ul, „neserios” ca știința, dar extrem de serios ca literatură.

— M-ați derutat complet. De la nevinovata întrebare, am ajuns la problema umană. Există vreo legătură între S.F., problema S.F. și problema umană?

— Evident! Consider S.F.-ul un strigăt mut al problemei umane, o cale, poate utopică, poate nu, spre o soluție oarecare, diferită de cea banală existentă, inertă și dezinteresată.

— Dacă tot am ajuns aici, ce imi puteți spune despre recent lansata paleoastronautică?

— Știu eu? Nu cred în ea. Am vă-

Cu cit vom afla mai mult cu atît vom ști mai puțin

timp cât s-a lansat teoria superstrings-urilor, a acelor supercorzi de materie ce „țin” universul ca într-o plasă și, mai rău, aceste supercorzi au fost și fotografiate, mai putem atribui vreun sens cuvântului „serios”?

— Nu știu, zău! Nu vi se pare neresios să afirm că un interval de cinci secunde a sta la baza dezvoltării materiei, că cele cinci secunde sînt un element intrinsec materiei? Nu e nimic neresios la mijloc. E doar concluzia șocantă a experimentelor efectuate de prof. doc. dr. Sorn Comorșan cu lumina verde asupra materiei vii. Ea se multiplică enorm în cinci secunde de flux de lumină verde ce cade perpendicular pe ea. Mai sînt și alte chestii tot atît de neresioase ca acestea. Știința, neserioasa știință, ne ridică tot mai multe probleme, destăinuindu-ne tot ma multe mistere. Dar cu cit vom afla mai mult, cu atît vom ști mai pu-

zut prea mulți oameni excentrici lucrînd în acest domeniu, ca să prezinte vreun credit. Cel puțin pentru mine...

— Sinteți categoric! Revenind la problema S.F., în ce privește acest gen de literatură, succesul de public este totuna cu recunoașterea de factor a valorii operei literare?

— Este, desigur, o întrebare justificată. Nu se poate nega însă, că, în ultimă analiză cititorul rămîne unicul și cel ma incompetent critic. De aceea nu ne putem îndoi de faptul că Vladimir Colin, Gheorghe Sasarman, Mircea Oprea, Ion Ilie Iosif — pentru a cita doar cîteva nume — scriu literatură „bună”, dacă adoptăm fie și numai criteriul extraestetice al epuizării, titlu după titlu, din librării.

— V-ar fi dificil dacă, ajunși în acest punct, v-aș cere o scară valorică în nume a literaturii S.F. la noi?

— Numărul modest de autori publi-

cați pînă acum, faptul că reprezentanții ai „noului val” nu și-au găsit încă editorul sînt tot atîtea motive pentru care nu se poate stabili, deocamdată, o scară ierarhică a celor mai buni autori de anticipație din țara noastră. Putem aprecia însă, că premiile internaționale acordate scriitorilor noștri de gen, traducerea unor lucrări în țări cu tradiție recunoscută pe acest tărîm, reprezintă o carte de vizită mai mult decît onorabilă pentru anticipația românească, o pledoarie pentru facilitarea intensificării activității editoriale în acest domeniu cu largă audiență mai ales în rîndul celor tineri și foarte tineri.

— Problema editorială se pare că nu se răsfrînge numai asupra autorilor autohtoni. Literatura de anticipație străină este foarte rar și în tiraj foarte redus prezentă în standurile librăriilor.

— În ceea ce privește penetrația prin traduceri a literaturii de anticipație străină să observăm, într-adevăr, că aici se manifestă serioase lacune, foarte multe din capodoperele genului nefiind cunoscute cititorilor români. S-a tradus puțin din I. Asimov, R. Bradbury, M. Crichton, A. și B. Strugațki, S. Lem, G. Klein, I. Efremov, C.D. Simak, F. Hoyle, nu s-a tradus nimic sau aproape nimic din A. Clarke, R. Heinlein, Ph. K. Dick, U.K. Le Guin, Cordwainer Smith, J. Brunner, J.P. Andrevon, Fr. Herbert, Th. Sturgeon, D. Keyes, F. Pohl, C. Kornbluth, H.P. Lovecraft, G. Dickinson. Au apărut în schimb, fără nici o justificare, nume obscure, creații lipsite de valoare artistică, ce demonstrează, din păcate, necunoașterea de către cei acreditați să separe valoarea de nonvaloare a unor capodopere ale literaturii de anticipație mondiale.

— Vă mulțumesc și sper într-o revvedere, poate la Timișoara în Casa de cultură a studenților... Sau aceasta e ma imult decît o ipoteză S.F.?

— Nu, deloc! E chiar o idee tentantă...

CRISTIAN TABĂRĂ ■

Costinești — 88

Desfășurat în perioada 9-12 august 1988, Festivalul de jazz de la Costinești a reprezentat literalmente o fiestă, o demonstrație, un ritual de convertire la jazz, o procesiune stranie a unor oameni străni în sunetele unei muzici stranii.

Început sub auspicii bune, desfășurat în trombe de extaz, încheiat în culmea beției muzicale, faimosul festival a însumat o victorie netă în dauna celorlalte stiluri muzicale, reprezentate de Holograf și Cargo și de un concert de muzică ușoară românească catalogat „extraordinar” dar de al cărui statut de excepție mulți se îndoiesc. Poate că pe bună dreptate.

Meritul de bază al protagoniștilor rămîne turul de forță reprezentat de acțiunea de cîștigare în tabără jazz-ului a unui număr însemnat de fani proaspeți și entuziaști. Fiindcă în momentele de început ale festivalului amfiteatrul din Costinești mai mulți indivizi plictisiți de atmosfera din stațiunea tineretului decît adevărați iubitori ai jazz-ului.

A fost într-adevăr un show de excepție, a fost un moment de geniu al unui gen muzical extrem de bogat și de bizar, dar cu o forță de exprimare imensă, a cărei acțiune a fost ușor de ghicit în reacția aceluia public care inițial n-avea nimic în comun cu jazz-ul.

Big-bandul Gaio din Cluj-Napoca, grupul Silex din Sibiu, uriașul și venerabilul bunice, veșnic tînăr al jazz-ului Johnny Răducanu, tînărul vrăjitor și bătrînul călugăr din ordinul jazzuților Harry Tavitian, năvalnicul magician al tubelor, cînelelor și clopotelor tubulare Corneliu Stroe, dezarmantul Billy Bontaș, rafinatul și flegmaticul lord parcuționist Eugen Gondl, expresivul și sensibilul Liviu Butoi & comp., magistrul saxofonului Gheorghe

Simion, neobositul „blues trapper” orădean Attila Weinberger, iată cine au fost officianții tulburătorului rit.

Alături de invitații din țară, festivalul s-a bucurat și de participare internațională. Oaspeții acestei ediții au fost Reinhardt Hammerschmidt și Hans Kurf, care s-au dovedit a fi extrem de talentați chiar și atunci cînd, în compania lui Harry Tavitian și Corneliu Stroe, au adaptat pentru jazz teme folclorice românești. Reprezentanții jazz-ului din Germania federală au concluzat excelent cu capii jazz-ului românesc.

Participarea lui Alexandru Andrieș a fost un semifiasco, aplauzele primindu-le, de fapt, renumele și nu prestația, a cărei calitate nu știu dacă merita inghesuiala. Dar strălucirea festivalului nu s-a atenuat cîuși de puțin, ea fiind deja asigurată de cele trei seri anterioare. Oricum, cei care ne-au inghesuit pentru Alexandru Andrieș au rămas și mai departe pentru jazz. Q.E.D.

Reușita spectacolului, în ce privește organizarea și prezentarea, se datorează în bună măsură neodihnitului partizan al jazz-ului, Florian Lungu, a cărui nume nu mai are nevoie de nici o prezentare.

Subliniez din nou numele lui Liviu Butoi și a trupei sale, precum și cel al lui Eugen Gondl, ținînd cont de faptul că Timișoara se poate mindri cu prezența lor permanentă.

În esență, acest show excepțional a demonstrat incontestabil că există o lume numită JAZZ, cu mulți, foarte mulți locuitori, extrem de frumoasă și atrăgătoare, veșnic nouă, mai proaspătă pe zi ce trece. O dată în plus jazz-ul a dovedit că reprezintă supremul muzicii ușoare, invincibil și nedetroneabil, dar susținut pe bună dreptate în poziție de lider prin arta inegalabilă a reprezentanților săi.

CRISTIAN TABĂRĂ ■

Treptele devenirii

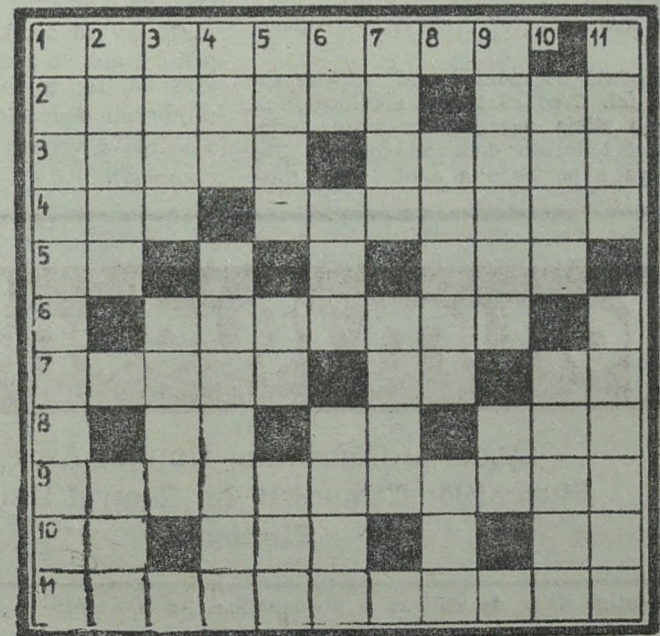
ORIZONTAL: 1. Principiu economic care este clădită întreaga structură metodologică și normativă a noului mecanism economico-financiar. 2. Categorie de prețuri la care circulă produsele între unitățile socialiste, pentru mijloacele de producție aceste prețuri situîndu-se, de regulă, la nivelul prețurilor de producție — Tip de fibră sintetică. 3. A nu îndrăzni — Element chimic. 4. Forma de exprimare a numeroși indicatori economici (rentabilitate, eficiență, productivitate, amortizare etc.), ca raport a două mărimi — A îndeplini planul de producție. 5. 98 de construcții! — Aici (pop.). 6. Unități industriale a căror dezvoltare extensivă s-a încheiat practic în anul 1980, în prezent ele fiind supuse unei puternice dezvoltări intensive (sing.). 7. A face... cercuri — Cale... în halele industriale! — Scule!... 8. ... la montaj! — De două ori la fabrică! — Denumirea generală a celor mai înaintate cuceriri ale științei și tehnicii, care pătrund într-o măsură crescîndă în toate compartimentele producției (masc., pl.). 9. În anul 1980, fiecare județ al țării avea o astfel de capacitate, de minim 10 miliarde lei. 10. Întrecere! — Sufix cu semnificația „surgere” — Încadrat pe ultimele locuri! 11. Ramură a economiei supusă transformării socialiste după anul 1949, în vederea formării economiei unitare.

VERTICAL: 1. Subramură de vîrf, promotoare a progresului tehnico-științific, alături de

mecanica fină, electrotehnica, optica etc. 2. Un salt evident s-a făcut, în ultimii ani, în direcția creșterii productivității muncii, a sporirii acestui tip de producție, alături de producția marfă (masc.) — Păpîm. 3. Apărut — Totalitatea mijloacelor materiale și bănești de care dispun întreprinderile pentru a-și realiza sarcinile ce le revin din Planul național unic (sing.). 4. Curent (abr., uz.) — Progresul spectaculos prevăzut a fi făcut în direcția creșterii productivității muncii (pl.). 5. Cetate legendară — Încercătura unui cubilou! — Terenuri lipsite de umezeală, care sînt cuprinse într-un amplu program de irigații, în vederea redării lor agriculturii (sing.). 6. Pe teren! — Siglă pentru „Electronic Video Recording” — Nu ascultă de pîrîni. 7. Tip de producție care reprezintă diferențe dintre producția globală și cheltuielile materiale, care constituie un indicator de bază în noul mecanism economico-fi-

nanțiar — De ris. 8. Curbă geometrică — Siglă pentru „Institutul central de documentare tehnică”. 9. A introduce în procesul de producție cele mai noi cuceriri ale științei, realizările de ultimă oră ale tehnicii — „Știință și tehnică” 57/10. Gol (pl.) — Acest tip de energie neconvențională este în atenția a numeroase centre de cercetare, captarea și utilizarea ei, în prezent, conducînd la importante reduceri ale consumului de combustibili și energie pe ansamblul economiei naționale (masc.). 11. Republica Socialistă România, care parcurge etapele trecerii în rîndul statelor cu un grad mediu de dezvoltare — În cadrul creației tehnico-științifice se urmărește, în atelierele de producție și de proiectare, reducerea consumurilor la acest oțel scump, prin înlocuirea lui cu oțeluri obișnuite (fem.).

Dicționar: REE, IAAR, IDT, STELIAN-RADU CACUCI ■

William Somerset Maugham se naște în 1874 la Paris, într-o înstărită familie engleză. După copilăria petrecută în orașul natal, frecventează, conform tradiției, cea mai veche școală a Angliei, King's School of Canterbury. În 1891 începe să studieze medicina în Germania, la Universitatea din Heidelberg cunoscutul oraș al boemiei studentești. Spectacolele de teatru frecventate în această perioadă îi apropie piesele dramaturgului norvegian Henrik Ibsen, sub a căror influență se va afla debutul său literar. La 20 de ani scrie câteva piese într-un act, rămase nepublicate, mai târziu autorul considerându-le nedemne de a figura într-o culegere completă. După terminarea studiilor se va întoarce la Londra unde în 1897 publică primul său roman „Liza din Lambeth”. Nu va practica medicina decât zece ani, dedicându-se apoi carierei literare, calitățile, de fin observator, plus simțul clinic al medicului servindu-i însă la afirmarea ca scriitor. Consacrarea o va obține în 1915 cu romanul „Robii” (Of Human

Bondage), în mare măsură o lucrare autobiografică. Opera ulterioară a lui Maugham este prodigioasă. În numeroasele sale povestiri, nuvele, romane, continuă linia realismului clasic englez. Se cuvine subliniată înclinarea scriitorului spre senzational, dorința de a impresiona cititorul cu orice preț. Maugham nezeitind să sacrifice adevărul în schimbul obținerii unui efect final. Cele mai elocvente exemple în acest sens sînt romanele: „Luna și doi bani jumate”, în care descrie viața pictorului francez Gauguin și „Prăjituri și bere”, evocare a figurii scriitorului Thomas Hardy.

Printre scrierile sale cele mai populare se numără: „The Trembling of a Leaf” (1925), „Six Stories written in the first person singular” (1936), „Casuarina tree” (1936).

William Somerset Maugham a murit în 1967, lăsînd posterității o creație literară dintre cele mai prolifiche: 27 romane, 6 volume în proză, 25 piese de teatru, peste 200 de povestiri.

PRINZUL

Am văzut-o la spectacol și în pauză m-am așezat lângă ea. Trecuse multă vreme de la întâlnirea noastră, dar m-a recunoscut imediat și mi s-a adresat pe un ton prietenos.

„Îți amintești de prima noastră întâlnire? M-ai invitat să luăm prinzul împreună”.

Imi aminteam?

S-a întâmplat cu 20 de ani în urmă și locuiam în Paris. Aveam un apartament mic în Cartierul Latin și câștigam chiar atât cât să-mi pot ține trupul și sufletul la un loc. Ea citise una din cărțile mele și mi-a scris despre ea. I-am răspuns, mulțumindu-i, apoi am primit de la ea o altă scrisoare, comunicîndu-mi că era în trecere prin Paris și că i-ar place să stăm la o palavră. În joi următoare, spunea ea, avea să-și petreacă dimineața la Jardin du Luxembourg și m-a întrebat dacă n-am putea lua prinzul împreună, după aceea la Foyet's. Foyet's e un restaurant unde mîncă senatorii francezi și e atât de costisitor, încît nici nu mă gândisem vreodată să merg acolo. Dar eram flatat și eram prea tînăr ca să spun „nu” unei dame.

Aveam 80 de franci ca să-mi duc traul pe restul lunii și un prinz nu putea să coste mai mult de cincizeci. Dacă nu aveam să consum cafea în următoarele două săptămîni, aveam să mă descurc bine.

I-am răspuns că am să o întilnesc la Foyet's joi la 12 și jumătate. Nu era chiar atât de tînăr pe cît mă așteptasem. Și era în aparență mai mult impozantă decît atractivă. Era volubilă și, din moment ce intenționa să-mi vorbească despre mine m-am pregătit să fiu un tăcut interlocutor. M-am îngrozit cînd a fost adusă lista de bucate, fiindcă ar văzut că tariful era mai ridicat decît mi-l imaginasem. Dar m-am liniștit, auzînd-o: „Niciodată nu mîncă la prinz”.

„Nu mai spuneți”, am răspuns generos.

„Niciodată nu mîncă mai mult de un singur fel. Cred că lumea mîncă prea mult în zilele noastre. Un pește mic, poate. Mă întreb dacă au somn”. De fapt era o perioadă a anului cam tim-

purie pentru somn și nici un era un meniu, dar l-am întrebat pe chelner dacă nu aveau cumva. Da, un somn excepțional tocmai a fost adus, a spus chelnerul, iar eu l-am comandat pentru oaspetele meu. Chelnerul a întrebat-o dacă dorea ceva pînă ce somnul avea să fie pregătit.

„Nu, a răspuns ea, niciodată nu mîncă mai mult de un singur fel la prinz. În afară de cazul în care aveți puțin caviar. Nu spun nu cînd e vorba de caviar”.

Inima mea s-a strîns puțin. Știam că nu-mi puteam permite caviar, dar nici nu puteam să-i spus asta ei. I-am zis chelnerului să aducă caviar. Pentru mine am comandat cel mai ieftin fel din meniu și acesta era cotlet de oaie.

„Nu-ți recomand carnea, a spus ea, nu știu cum poți lucra după ce mînci lucruri grele ca acest cotlet”.

Apoi s-a pus problema băuturii.

„Niciodată nu beau nimic la prinz, a zis ea”.

„Nici eu”, m-am grăbit să incuviințez.

„Cu excepția vinului alb, a continuat ea, ca și cum eu nu aș fi contat. Aceste vinuri albe frantuzești sînt ușoare, sînt minunate pentru digestie”.

„Ce sortiment doriți?”, am întrebat-o politicos.

„Medicul meu nu-mi dă voie să beau decît șampanie”. Am comandat o jumătate de sticlă și am spus că mie doctorul mi-a interzis cu desăvîrsire să consum șampanie.

„Atunci ce ai să bei?”

„Apă”.

Ea a vorbit entuziasmată despre artă, literatură și muzică. Dar eu mă gîndeam cît aveam să plătesc pentru prinz.

Cînd chelnerul mi-a adus cotletul de oaie, ea a început să mă dojenească:

„Observ că aveți obiceiul de a lua un prinz greu. Sînt de părere că asta e o greșeală. De ce nu-mi urmați exemplul și mîncăți doar un singur fel. Sînt convins că vă veți simți mult mai bine după aceea”.

„Dar n-am de gînd să mîncă decît acest singur fel”, am zis eu, în timp ce chelnerul se apropia din nou cu meniul.

„Nu, nu, l-a refuzat ea, niciodată nu cite-o inghițitură, două. Niciodată nu mîncă decît un singur fel. Doar așa mîncă mai mult de atît și și asta mai mult ca o scuză pentru conversație, decît din alte motive. N-aș fi capabilă să mîncă mai mult, doar dacă au cumva puțin din minunatul arpagic. Aș fi tare tristă să plec din Paris fără să fi gustat”.

Era cît pe ce să-mi vină rău. Știam că asta e îngrozitor de scump. Dar am fost nevoit să comand și arpagic.

puns ea.

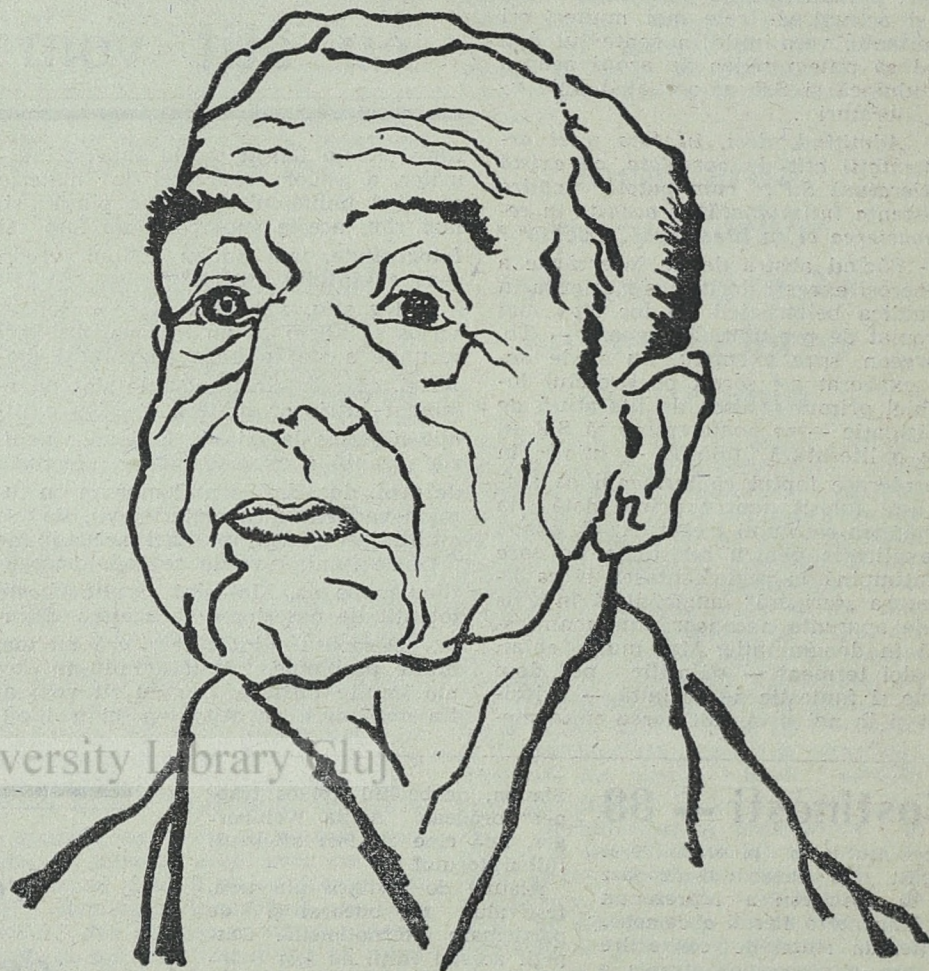
Deci, o cafea pentru mine și o înghețată și cafea pentru ea.

„Știi, există un singur lucru în care cred, zise ea în timp ce mîncă înghețata, și anume că omul trebuie să se ridice de la masă cu senzația că ar mai putea mîncă puțin”.

„Vă e foame, încă”, am întrebat îngrozit.

„O, nu. Nu mi-e foame, vedeți, eu nu mîncă prinzul. Servesc o ceașcă de cafea dimineața și seara, dar niciodată mai mult de un singur fel la prinz”.

Atunci s-a întîmplat un lucru groaznic. În timp ce așteptam cafelele, chel-

Panica a pus stăpînire pe mine. Nu se mai punea problema banilor ce trebuiau să rămîna pentru restul lunii, ci pur și simplu dacă aveam destui bani să plătesc nota.

Ar fi fost cumplit să n-am bani destul și să fiu nevoit să împrumut de la oaspetele meu. Știam exact cît am și dacă nota avea să fie mai mare, mă hotărisem să duc mîna la buzuna și cu un strigăt jalnic să sar în picioare și să spun să am fost jefuit. Desigur ar fi fost incomod dacă nici ea nu ar fi avut bani suficienți ca să achite nota. Atunci unica soluție era să-mi las ceasul garanție și să spun că revin mai tîrziu să plătesc.

Arpagicul a apărut. Era enorm, succulent și apetisant. Mi-am studiat companionul mîncînd și am expus politicos condițiile dramei din Balcani. În cele din urmă, a terminat.

„Cafea?”, am întrebat.

„Da, doar o înghețată și cafea”, a răs-

nerul a venit cu un coș uriaș cu piersici. Și nu era deloc sezonul piersicilor. Cel de sus știa doar cît puteau să coste. Prietena mea a luat absentă, în timpul conversației, una.

Nota a sosit și cînd am achitat, am observat că mi-a rămas doar pentru un mic bacșiș. Ea s-a uitat la cei trei franci pe care i-am lăsat chelnerului și m-a considerat un om serlos.

În clipa cînd ieșeam din restaurant nu mai aveam nici un penny în buzunar.

„Urmați-mi exemplul”, spusese ea în timp ce ne-am strîns mîinile, și nu mîncă mai mult de un fel la prinz”.

„Voi face mai mult de atît”, am răspuns. „Nu voi mîncă nimic la cină în seara asta”.

„Amuzan” a ris ea vesel, sîrînd într-un taxi. „Sînteți atît de amuzant”.

Nu sînt un om rău, dar soarta m-a răzbunat pînă la urmă. Astăzi ea cîntărește trei sute de ocale.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Mircea Pop
 REDACTOR ȘEF ADJUNST — Mircea Mitrutiu, George Șerban
 SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
 REDACTORI: Adrian Bădescu, Radu-Stelian Cacuci, Daniela Gros, Dan Rațiu, Valentin Sămăntă, Liliana Trocan
 FOTOREPORTERI: Nicolae Ionel, Ștefan Russu
 TEHNOREDACTORI: Nicolae Roman, Dan Vasiliu
 GRAFICA — Alexandru Antonescu

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
 Studenților Comuniști din Centrul Universitar
 Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretii 9, cam. 1, telefon 149 91 (sedințe — joi, ora 20) și Căminul 16/6, cam. 23 (sedințe — luni, ora 20).
 Tiparul I.P. „BANAT”